

Hồi 35

Vu Điền Sơn Trang

Wu Sơn Điền Trang.

Trong tiết trời lập xuân trên Vu Sơn thật là mát mẻ. Cảnh vật trên Vu Sơn như một bức tranh sinh động đầy màu sắc. Ở bất cứ đâu cũng thấy hoa nở khoe sắc khoe hương. Trong tiết trời này, bất cứ ai đến Vu sơn cũng cảm thấy thanh thản, rũ bỏ được tất cả những điều phiền muộn trải qua trong đời mình.

Trên Vu Sơn, thì Vu Sơn điền trang là nơi đẹp nhất. Nó kết tinh tất cả vẻ đẹp mà tạo hóa ban tặng cho Vu Sơn. Tọa lạc trên một bình nguyên, cách núi Ngũ Lão không xa. Vu Sơn điền trang chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh. Trong khung cảnh thơ mộng đó, điền trang Vu Sơn càng lộng lẫy và không thiếu phần trang trọng khi đến ngày hội Vu Sơn.

Hai dãy cờ phướn dọc theo lối đi từ ngõ môn đến tận gian đại diện nguy nga tráng lệ. Ngay ngoài đại diện là đôi lân sư bằng đá hoa cương với cái thần uy vũ của giống tứ linh, tạo ra sự trang trọng cho điền trang Vu Sơn.

Trong đại diện, bộ ư lư đồng khổng lồ đặt ngay giữa đang tỏa hương trầm nghi ngút. Sau bộ lư đồng đó là bàn hương án với đủ các lễ vật ngũ quả và hoa tươi. Hai bên đại đường là hai hàng ghế tựa sơn son thếp vàng có khảm ngọc óng ánh.

Cuối cùng thời khắc trọng đại đã đến.

Người đầu tiên đến Vu Sơn điền trang phó hội chẳng phải ai xa lạ mà chính Chấp Pháp trưởng lão Thừa Phát. Tay cầm đũa cầu bồng, tín vật truyền thần của Cái Bang. Chấp pháp trưởng lão vận trang phục có một chiếc túi vá chằng vá chịt, bước vào đại diện.

Gã mõ phu đứng ngay cửa đại diện xướng lên.

- Chấp pháp trưởng lão Cái Bang đến.

Thân hành Thượng Quan Nghi ra tiếp Thừa Phát.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá khách sáo nói:

- Vu Sơn điền trang của Kim Tiền bang hân hạnh được tiếp Thừa Phát trưởng lão.

Thừa Pháp đáp lễ từ tốn nói:

- Bang chủ ra tận đây để tiếp lão Thừa... Lão Thừa cảm kích vô cùng. Vậy bang chủ có nghĩ Chấp Pháp trưởng lão Thừa có thể đại diện cho Cái Bang được không?

Thượng Quan Nghi giả lả cười rồi nói:

- Hầy....thấy đũa cầu bồng là thấy bang chủ... Trên tay chấp pháp trưởng lão là ngọn đũa cầu bồng danh bất hư truyền của Cái Bang, xem như trưởng lão là bang chủ Cái bang rồi.

Chấp Pháp trưởng lão Thừa Phát ôm quyền.

- Đa tạ bang chủ... Đa tạ bang chủ.

Thượng Quan Nghi đích thân đưa Thừa Phát đến chỗ ngồi.

Lần lượt từng người đến Vu Sơn điền trang. Người thứ hai là Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá. Đi bên cạnh Khương Trọng Bá là vị ái thiếp Cát Mộng Băng. Có thể nói Khương Trọng Bá đi đâu thì Cát Mộng Băng chẳng khác nào chiếc bóng của y.

Sau Khương Trọng Bá lần lượt từng người Trần Thành Danh, Vạn mã bang chủ. Cốt Trường Bang, bang chủ Thiết Y bang. Y vận bên ngoài bộ Kim ty giáp sáng ngời. Sau Cốt Trường Bang là bang chủ Kim Long bang Dương Đình Trạc.

Trong tất cả các bang chủ đến Vu Sơn phò hội, Dương Đình Trạc bang chủ là người trẻ tuổi nhất. Y chỉ độ ngoài ba mươi, dung mạo và phong thái có vẻ uy vũ. Mặt hơi biểu lộ nét dương dương tự đại. Chính vẻ mặt của họ Dương khiến Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá hơi nhúm mày.

Y nhìn sang Cát Mộng Băng nhỏ giọng nói

- Bọn hậu bối thường có vẻ kiêu căng tự đại. Phu nhân có thấy điều đó không?

Mộng Băng nhìn Trọng Bá mỉm cười, nhỏ nhẹ nói

- Tướng công muốn nói đến Dương bang chủ?

Trọng Bá gật đầu.

- Họ Dương có vẻ xem thường các bậc trưởng bối.

- Dương bang chủ có thái độ tự cao tự đại cũng đúng thôi. Bởi chỉ mới ngoài ba mươi đã là bang chủ một bang lớn trong võ lâm giang hồ, được ngồi chung với các vị bang chủ khác... Tất y phải có tài hơn người chứ.

Chân diện Trọng Bá sa sầm.

Lão nhìn Mộng Băng cố lấy giọng ôn nhu nói:

- Phu nhân ca ngợi Dương tiểu tử quá đó. Thật ra Kim Long bang có gì đâu, nếu không muốn nói chỉ là một lực lâm sơn tặc thảo khấu, không đáng để phu nhân nhìn tới.

Gã nói rồi nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi vỗ tay một tiếng.

Trương Quảng từ sau bức bình phong bước ra. Chàng vận bộ y phục màu trắng trông thật thanh nhã.

Chàng ôm quyền xá mọi người rồi từ tốn nói:

- Trương Quảng thay mặt bang chủ xin được ngỏ lời trước với các vị bang chủ.

Chàng ôm quyền xá từng người rồi bước đến ba bộ trình trọng nói:

- Thứ nhất Trương Quảng thay mặt bang chủ đáp tạ tri giao của chư vị.

Chàng nói rồi lại xá từng người.

Dương Đình Trạc đứng lên.

- Kim Tiền bang mời chúng tôi đến đây để phò hội bàn đại sự. Có gì cần nói thì nói thẳng ra đi, đừng khách sáo dài dòng nữa.

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc:

- Tại hạ xin thay mặt bang chủ nói ra ngay đây mà...

Chàng im lặng một lúc chờ cho Dương Đình Trạc ngồi xuống hẳn mới nói:

- Thứ nhất.. Kim Tiền bang thỉnh mời các vị bang chủ đến Vu Sơn điền trang để bang chủ của tại hạ tuyên cáo rời bỏ võ lâm giang hồ, rửa tay qui ẩn không màng đến chuyện võ lâm nữa.

Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá đứng bật lên:

- Có chuyện đó sao?

Trương Quảng nhìn Trọng Bá.

- Bang chủ của tại hạ đã quyết định như vậy rồi. Nhưng trước khi rửa tay qui ẩn giang hồ, bang chủ có lời đề nghị thỉnh giáo chư vị bang chủ.

Chàng im lặng một lúc để mọi người thẩm câu nói của mình rồi mới nói tiếp:

- Trên võ lâm có các giáo phái, các môn phái và các bang hội. Môn thì hiện có Thiên môn của môn chủ Đoàn Bất Quân, phái thì có Võ Đang phái của Huyền Không chân nhân, cung thì có Minh thần cung của cung chủ Giáng Hoa. Để cân xứng và làm đối trọng với Thiên môn, Võ Đang và Minh Thần cung, bang chủ Kim Tiền bang của tại hạ thỉnh mời chư vị bang chủ về Vu Sơn điền trang để họp bàn hợp nhất các bang phái lại, lập thành một đại bang.

Trương Quảng nhìn một lượt các vị bang chủ. Chàng lấy một bó đuă đưa lên trước mặt rồi nói

- Các vị hãy nhìn xem.

Trương Quảng lấy một chiếc đuă bẻ đôi, rồi nói tiếp.

- Nếu chỉ một chiếc đuă thì rất dễ bị bẻ gãy nhưng nhiều chiếc đuă thì chẳng dễ gãy chút nào.

Im lặng một lúc, Trương Quảng nói tiếp:

- Chư vị bang chủ hẳn đã hiểu ý bang chủ của tại hạ?

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát đứng lên nói:

- Trương công tử... Thượng Quan bang chủ rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm vậy lấy cái gì để hợp nhất với chúng tôi để lập đại bang.

Trương Quảng nhìn lại Thượng Quan Nghi.

- Trương Quảng mời bang chủ nói với các vị bang chủ ý của người.

Thượng Quan Nghi đứng lên. Lão ôm quyền nói

- Các vị bằng hữu... Thượng Quan lão phu quyết định rửa tay qui ẩn, rút khỏi võ lâm giang hồ, nhưng có lòng muốn giao Kim Tiền bang lại cho võ lâm để an hưởng tuổi già, tránh xa chuyện thị phi. Vậy trong chư vị bang chủ đây bất cứ ai trở thành Bang chủ đại bang hợp nhất tất là Kim Tiền bang chủ

Dương Đình Trạc đứng lên:

- Thượng Quan bang chủ có lòng quảng đại bao dung như vậy thật đáng khâm phục vô cùng. Kim Long bang hoàn toàn ủng hộ bang chủ... Nhưng Dương mạo phép hỏi... Bang chủ đã nghĩ ra cách gì để chọn ra người đảm đương chức vị bang chủ đại bang hợp nhất chưa?

Thượng Quan Nghi vuốt râu mỉm cười, rồi nói:

- Sau khi bốn bang chủ rửa tay xong, tuyên cáo với chư vị rồi sẽ nói ra cách thức chọn lựa của Thượng Quan Nghi. Tùy chư vị bang thủ định liệu.

Dương Đình Trạc nhìn qua tất cả mọi người. Y đồng dạc nói:

- Các vị nghĩ sao?

Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá đứng lên:

- Ý của Thượng Quan Nghi bang chủ rất hay... Bốn bang chủ đồng ý. Chỉ có những kẻ rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ mới có thể giữ được sự công minh để đưa ra kế sách bầu chọn bang chủ đại bang.

Y ôm quyền hướng về Thượng Quan Nghi.

- Vậy bang chủ có chuẩn bị cho chức danh của vị đại bang chủ chưa?

Thượng Quan Nghi nhìn Trương Quảng

- Trương công tử... Hắn đã suy nghĩ giùm lão phu rồi.

Trương Quảng mỉm cười.

- Tại hạ đã suy nghĩ rồi... Chức danh của vị bang chủ đó là Minh chủ Lục đại bang.

Khương Trọng Bá lập lại lời nói của Trương Quảng.

- Minh chủ Lục đại bang.

Y khẽ gật đầu:

- Được. Hay lắm... Chúng ta cứ theo đó mà làm.

Mọi người đồng gật đầu.

Trương Quảng nhìn lại Thượng Quan Nghi:.

- Mời bang chủ tiến hành lễ rửa tay qui ẩn giang hồ.

Trương Quảng quay lại chỗ của mình.

Thượng Quan Nghi trình trọng phán lệnh:

- Bưng rượu.

Một ả nô nữ đầu đội mâm đồng có sáu chén vàng và một bầu rượu nóng bước ra quì xuống dưới chân Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi trình trọng bưng bầu rượu chuốc đầy sáu chén rượu. Bưng lấy một chén rượu, Thượng Quan Nghi nói với ả nô nữ.

- Mời rượu các vị bang chủ ả nô nữ đội mâm rượu đến từng người.

Chờ cho mọi người cạn chén rồi, Thượng Quan Nghi mới trang trọng nói:

- Chư vị bang chủ bằng hữu... Thượng Quan Nghi mượn chén rượu bồ đào này để kính các vị... và mong các vị chấp nhận cho Thượng quan Nghi qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

Lão chìa chén rượu đến trước.

Mọi người cùng đứng lên.

Thượng Quan Nghi nói:

- Mời...

Tất cả mọi người cùng cạn chén.

Trả lại chén rượu vào mâm đồng đội trên đầu ả nô nữ, Thượng Quan Nghi đồng dục nói:

- Thượng Quan Nghi xin được tiến hành lễ rửa tay qui ẩn giang hồ.

Khương Trọng Bá nhìn Thượng Quan Nghi.

- Kim Tiền bang chủ suy nghĩ kỹ rồi chứ.

- Thượng Quan Nghi đã suy nghĩ kỹ rồi.

Lão nói rồi ra dấu.

Một ả a hoàn dâng chậu nước bằng vàng bước ra quì xuống dưới chân Thượng Quan Nghi. Thượng Quan Nghi trịnh trọng nói:

- Sau khi Thượng Quan Nghi rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ, mong rằng chư vị bang chủ và các bằng hữu gần xa, bỏ qua tất cả những hiềm khích trước đây của Thượng Quan Nghi và mọi người. Xem như Thượng Quan Nghi đã tạ tội và mãi mãi không chen vào chốn thị phi.

Thượng Quan Nghi nói xong toan thọc tay vào chậu nước thì Vạn Mã bang chủ Trữ Thành Danh lên tiếng.

- Không...

Thượng Quan Nghi nhìn Trữ Thành Danh.

- Trữ bang chủ có điều chi muốn chỉ giáo lão phu?

- Trữ mỗ có điều muốn hỏi.

- Trữ bang chủ cứ hỏi.

- Thượng Quan Nghi bang chủ rửa tay qui ẩn giang hồ rồi, vậy Kim Tiền bang sẽ do ai đảm đương chức vị bang chủ.

Thượng Quan Nghi nói:

- Lão phu đã suy nghĩ rồi. Một khi lão phu qui ẩn võ lâm thì Kim Tiền bang cũng sẽ qui ẩn theo lão phu. Còn ai sẽ là người chủ trì đại sự của Kim Tiền bang... Lão phu xin giao lại cho Minh chủ Lục đại bang.

Trữ Thành Danh cau mày.

- Thượng Quan bang chủ giao Kim Tiền bang lại cho Minh chủ Lục đại bang à?

Thượng Quan Nghi khẳng khái gật đầu:

- Lão phu qui ẩn giang hồ rồi thì đâu còn tha thiết gì với Kim Tiền bang... Nên giao Kim Tiền bang lại cho Minh chủ Lục đại bang định đoạt.

Trữ Thành Danh khẽ gật đầu:

- Bang chủ xử như thế khiến cho Trữ mỗ khâm phục vô cùng. Nếu như Trữ mỗ trở thành Minh chủ Lục đại bang, nhất định sẽ bồi tiếp Thượng Quan bang chủ theo lễ thượng khách.

- Đa tạ Trữ huynh đệ.

Thượng Quan Nghi nhìn qua mọi người.

- Chư vị bang chủ còn ai muốn hỏi Thượng Quan Nghi ta điều gì nữa không?

Mọi người im lặng.

Thượng Quan Nghi mỉm cười:

- Vậy Thượng Quan Nghi xin được rửa tay qui ẩn khỏi giang hồ.

Thượng Quan Nghi nói rồi nhúng đôi tay mình vào chậu nước.

Lão rửa tay như thể sợ có bụi bám trên tay mình. Ắ hầu thứ hai mang khăn đến cho Thượng Quan Nghi lau tay.

Lau tay xong rồi, Thượng Quan Nghi mới trịnh trọng nói

- Kể từ bây giờ Thượng Quan Nghi không còn là bang chủ Kim tiền bang nữa. Mong các vị nhớ cho điều này... và cũng không chen chân vào chốn thị phi.

Thượng Quan Nghi nói rồi lui bước về chỗ của mình.

Dương Đình Trạc đứng lên nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Thượng Quan tiên sinh... đã qui ẩn giang hồ rồi nhưng hắn có kế sách để chọn ra Minh chủ Lục đại bang chứ?

Trương Quảng nói:

- Điều này bang chủ đã bàn với tại hạ.

Chàng nhìn qua một lượt các vị bang chủ rồi nói:

- Mời các vị theo tại hạ.

Mọi người lần lượt theo Trương Quảng ra phía sau đại đường Vu Sơn điển trang.

Sau tòa lầu đại đường Vu Sơn là một thung lũng mênh mông, bạt ngàn cây xanh và kéo dài đến tận đường chân trời. Phong cảnh như tranh vẽ.

Trương Quảng nói:

- Trong thung lũng dưới kia chẳng khác nào một trận đồ bát quái với đường ngang, đường dọc. Chúng ta sẽ chọn minh chủ Lục đại bang trong thung lũng này.

Chàng ngừng lời lấy hơi rồi nói tiếp:

- Trong thung lũng này có một tòa lầu hình bán nguyệt. Trong tòa lầu đó có thanh kiếm Minh chủ Lục đại bang. Một thanh kiếm quý chuôi nạm ngọc. Trong các vị bang chủ... Ai lấy được thanh kiếm đó xem như là đủ bản lĩnh võ công và duyên phận để đảm đương chức vị Minh chủ Lục đại bang.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Sự tranh đoạt nào cũng có hậu quả của nó. Do đó chư vị bang chủ phải làm chúc thư để lại bang phái của mình cho Lục đại bang minh chủ, nếu chẳng may bị đối phương sát tử. Chưởng ảnh, đao kiếm vô anh... Nếu vị nào cảm thấy mình không có đủ bản lĩnh thì đứng ngoài này, không nhập cuộc.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Đây là sự phân định công minh. Tất cả các vị bang chủ đều có thể giở tất cả kinh nghiệm lẫn võ học để tự thành chức nghiệp Minh chủ Lục đại bang. Nếu có người chết thì đó là sự công bằng không gieo hận, gieo thù cho hậu thế.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát nói:

- Trương công tử... trong thung lũng kia có sự gian trá không?

Trương Quảng lắc đầu:

- Không... Nhưng tại hạ nói trước... Chỉ những người có đủ bản lĩnh và dũng lược mới nhập cuộc. Bằng như xét thấy mình không có cơ hội thì dừng bước vào cuộc thi thố này.

- Vậy Kim Tiền bang ai sẽ tham gia vào cuộc bầu chọn minh chủ Lục đại bang?

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Bên Kim Tiền bang... Thượng Quan bang chủ đã qui ẩn khỏi giang hồ thì chính Trương Quảng sẽ tham gia vào cuộc.

Khương Trọng Bá cau mày.

- Công tử không có võ công mà.

Trương Quảng mỉm cười.

- Tại hạ có kế sách của mình.

- Được...cứ như vậy đi.

Khương Trọng Bá nhìn lại Các Mộng Băng.

- Mộng Băng... Nàng chờ ta ở đây... Khi nào ta là Lục đại bang minh chủ sẽ chọn cho nàng tước hiệu Lục đại bang phu nhân.

Y nói xong cười lên khanh khách rồi đắc ý.

Dương Đình Trạc lườm Khương Trọng Bá.

Y nhìn lại Trương Quảng:

- Trương công tử... Định bao giờ cho mọi người nhập cuộc?

Trương Quảng ôn quyền nói:

- Chư vị bang chủ không quản ngại đường xa đến Vu Sơn điền trang dự kỳ hội hợp nhất Lục bang thành Lục đại bang... Kim Tiền bang đâu để chư vị bang chủ chưa có khoảnh khắc thanh nhàn lại bước vào tử địa tranh đoạt... Do đó tại hạ đã chuẩn bị sẵn đại yến trên Vu Sơn lầu. Sau khi dự đại yến, mọi người sẽ được nghỉ ngơi. Khi nào mặt trời xuất hiện thì cũng là thời khắc bước vào cuộc tranh đoạt chức vị minh chủ Lục đại bang.

Dương Đình Trạc gật đầu.

- Được lắm... Vậy trong thời gian đó, nếu như Dương mỗ rảnh rang muốn tham khảo Tử địa Vu Sơn.. có được không?

Trương Quảng gật đầu:

- Được. Nhưng Trương Quảng nói trước... Thung lũng trước mặt các vị ví như một trận pháp với những đường ngang lối tắt... nếu như chư vị không có bản đồ thì sẽ bỏ lỡ cơ hội tranh đoạt chức vị minh chủ Lục đại bang đó.

Dương Đình Trạc cau mày:

- Vậy chừng nào mới có bản đồ giao cho chúng ta.

- Bản đồ sẽ được giao cho từng vị trước khi mặt trời mọc.

Dương Đình Trạc gật đầu:

- Được... Dương mỗ sẽ chờ đến sáng vậy.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát bước đến bên Trương Quảng.

- Lão phu nghỉ trong thung lũng kia có điều gian trá.
Trương Quảng mỉm cười:
- Nếu chấp pháp trưởng lão thấy có điều gian trá thì cứ đứng ngoài cuộc tranh đoạt này...
Và chấp nhận một chức vụ nào đó của Minh chủ Lục đại bang phong cho.
Thừa Phát vuốt râu lắc đầu:
- Lão Thừa đâu bỏ qua cơ hội này được.
- Nếu không muốn bỏ qua, trưởng lão nên thử thời vận của mình.
- Trương công tử không có võ công còn muốn thử thời vận thì sao lão Thừa không thử chứ
- Nếu nghĩ vậy thì Thừa Phát trưởng lão đừng nghĩ thung lũng kia có sự gian trá. Mà phải tin vào bản thân mình.
- Lão Thừa sẽ ghi nhận giáo huấn này của công tử... Lão Thừa mong rằng không gặp Trương công tử trong thung lũng kia.
- Tất cả mọi con đường trong thung lũng đều dẫn đến biệt lâu bán nguyệt để kiếm lĩnh minh chủ.

-- o O o --

Hồi 36

Cát Bụi Võ Lâm

Trương Quảng đứng chấp tay sau lưng nhìn về hướng đông. Chàng đã đứng ở trong gian phòng xá này lâu rồi. Đôi thần nhãn của chàng dõi về cõi hư vô nào đó. Trong không gian im lặng tĩnh mịch của Vu Sơn, Trương Quảng cảm nhận một nỗi buồn phiền đang chất chồng trong tâm tưởng mình.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Hai trăm nhân mạng của Thiên Vân trang...

Thốt ra câu đó, Trương Quảng như thể nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông, thầy chất thành núi ngay trước mặt mình. Chàng như nghe được tiếng gào thét, tiếng kêu cứu khản giọng của những người thân. Những hình ảnh trong quá khứ càng lúc càng động rõ từng nét trong tâm Trương Quảng khiến đôi bàn tay chàng từ từ nắm chặt lại thành hai quả thối quyền.

Trương Quảng từ từ khẽ buông một tiếng thở dài. Chàng lắc đầu như thể muốn xua đi những hình ảnh máu me trong đầu mình. Nhưng càng muốn xua đuổi những hình ảnh của ký ức, thì chúng lại càng hiện ra rõ mồn một.

A Di bước vào gian phòng xá.

- Chủ nhân... Người đã đứng ở đây lâu lắm rồi.

- Nàng để ý đến ta à?

- A Di luôn ở bên chủ nhân.

Trương Quảng nhìn lại nàng. Vẻ mặt xinh xắn nhưng vô cảm của A Di đập vào mắt chàng. Trương Quảng từ tốn nói:

- A Di... Ta muốn hỏi nàng một điều.

- Chủ nhân cứ hỏi... Bất cứ chuyện gì A Di biết, A Di sẽ trả lời chủ nhân.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Nếu như có người nợ nàng huyết thù... Thì nàng sẽ trả lại bằng gì?

A Di nhìn Trương Quảng, nhỏ nhẹ nói:

- Nợ huyết thù thì phải trả bằng huyết thù...

Nghe A Di nói câu này, nụ cười mỉm gượng gạo hiện lên hai cánh môi của Trương Quảng. Chàng ôn nhu nói:

- Ta biết nàng sẽ trả lời câu hỏi của ta bằng lời nói này, nhưng sao ta vẫn cứ hỏi nàng.

- A Di trả lời chủ nhân bằng lòng thành thật của mình.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Thế còn có sự trả thù nào khác không?

A Di lắc đầu.

- Không. Máu phải trả máu... ân phải trả ân... Mạng thì trả bằng mạng.
Trương Quảng buông tiếng thở dài. Chàng nhướn mày nói:

- Sự thành thật của A Di khiến Trương Quảng lạnh cả người.
- Chủ nhân hỏi... A Di phải trả lời.
- Nếu ta muốn có một cách thức khác... Một cách trả lời khác, nàng có cho ta lời giải đáp không?

- A Di khác chủ nhân.
Trương Quảng gương cười lắc đầu nói:

- Hay nhất nàng đừng gọi ta là chủ nhân nữa.
Nàng cúi mặt nhìn xuống.
- Dạ...

Trương Quảng lại nhìn về hướng đông với vẻ mặt trầm tư suy nghĩ. A Di hỏi:

- Khi mặt trời mọc chủ nhân bước vào tử địa vu sơn?
Trương Quảng gật đầu.
A Di hỏi tiếp

- Chủ nhân cần A Di theo cùng chứ?
Trương Quảng lắc đầu.
- Không
- A Di sẽ không theo chủ nhân.
- Đúng
- A Di muốn theo chân chủ nhân... ít ra A Di cũng có thể làm được điều gì đó giúp cho chủ nhân.

- Đây là khoảng thời gian ta chờ đợi từ lâu rồi. Ta không muốn ai chen vào.
Trương Quảng khoanh tay trước ngực. Chàng từ tốn nói tiếp.

- Ta đã chờ đợi, nhưng sao đến khoảnh khắc cuối cùng... ta lại có nỗi bồn chồn khó tả
Trương Quảng buông tiếng thở dài.
- Nàng hãy đi nghỉ đi...
- A Di muốn đứng đây với Trương đại ca.
Trương Quảng nhìn sững nàng.
- Nàng vừa gọi ta bằng gì vậy?
- Trương ca ca.
- A Di... Hay lắm... Trương Quảng thích nghe nàng xưng hô như thế này.
Chàng điểm nụ cười mỉm.
Tiểu Huệ xuất hiện bước vào gian phòng xá.
A Di thấy Tiểu Huệ xuất hiện liền nhún nhún nói.
- Ca ca... A Di cáo từ.
Trương Quảng gật đầu.
Tiểu Huệ chờ A Di đi rồi, mới hỏi Trương Quảng:

- Trương huynh, Tiểu Huệ nghe nói huynh sẽ vào tử địa Vu Sơn tranh đoạt với các vị bang chủ

Trương Quảng gật đầu:

- Tại sao lại là huynh. Bang chủ muốn gì chứ? Sao lại đưa huynh vào tử địa tranh đoạt với những người đó?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Thượng Quan bang chủ đã qui ẩn giang hồ rồi... Nên người phải vào tử địa là Trương Quảng.

- Phải chăng huynh và bang chủ đã có sự sắp đặt rồi?

- Điều này Tiểu Huệ không cần biết.

Tiểu Huệ neho mày nói:

- Tiểu Huệ không tin Thượng Quan Nghi bang chủ lại dễ dàng rửa tay qui ẩn giang hồ. Mặc nhiên dâng nạp Kim Tiền bang cho người khác.

- Tiểu Huệ nghĩ sao cũng được.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Huynh phải cho Tiểu Huệ biết.

- Nàng biết để làm gì?

- Trương huynh không biết Tiểu Huệ lo cho huynh à? Huynh vốn không có võ công mà.

- Điều đó không quan trọng.

- Huynh thờ ơ với mạng sống của mình sao? Vì nguyên cớ gì huynh lại tận tâm tận lực cho Kim Tiền bang... Nói cho Tiểu Huệ biết đi.

Chàng nhìn Tiểu Huệ mỉm cười:

- Trương Quảng chỉ nghĩ mình là người của Kim Tiền bang thôi.

Nàng lắc đầu:

- Không có nguyên nhân giản đơn như vậy đâu. Phải có cái gì khó hơn nữa...

Hai cánh môi của Tiểu Huệ mím lại. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Phải chăng Trương huynh vì... Vì Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

Trương Quảng mỉm cười lắc đầu:

- Nàng nghĩ như vậy à?

- Tiểu Huệ nghĩ như vậy. Chắc hẳn huynh muốn lấy lòng Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư mà tận tụy với bang chủ.

- Nàng nghĩ sao cũng được.

Lời nói này của Trương Quảng khiến sắc diện Tiểu Huệ đỏ bừng.

- Tiểu Huệ đoán đúng ý của huynh chứ?

- Cứ cho là đúng có sao đâu.

Tiểu Huệ nhìn sững vào mặt chàng.

- Hóa ra Trương huynh cũng là một kẻ háo sắc mà bất kể đến tính mạng của mình.

- Hê... Sao nàng nói vậy... Trương Quảng không giống như Chu Kiến Văn đâu?

Nàng hừ nhạt lắc đầu:

- Tiểu Huệ không tin... Tiểu Huệ không tin... Nhứt định Trương huynh đã yêu Thượng Quan Uyên Uyên rồi.

Nghe Tiểu Huệ thốt ra câu này, Trương Quảng chỉ còn biết lắc đầu.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Nàng hãy quay về thư phòng của mình đi. Ta có những điều riêng của mình mà không thể nói ra với nàng.

Tiểu Huệ cau mày nhìn Trương Quảng.

Nàng toan mở lời thì Thượng Quan Nghi xuất hiện. Lão tăng hắng một tiếng.

Tiếng tăng hắng của Thượng Quan Nghi buột Tiểu Huệ phải nhìn lại. Nàng hơi bối rối khi nhận ra Kim Tiền bang chủ.

Tiểu Huệ ôm quyền xá:

- Tham kiến bang chủ.

Quan Nghi khoát tay:

- Hây... Tiểu Huệ... Lão phu đã rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ rồi, đâu còn là bang chủ Kim Tiền bang nữa. Sau này Kim Tiền bang sẽ thuộc về Minh chủ Lục đại bang.

Tiểu Huệ nghe lời nói này của Thượng Quan Nghi càng bối rối hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu Huệ xin được cáo lui.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu.

Lão chờ cho Tiểu Huệ đi khỏi rồi mới bước vào gian phòng xá, đến bên Trương Quảng

- Trương hiền đệ đã chuẩn bị tất cả rồi chứ?

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi, ôm quyền nói:

- Văn bối đã chuẩn bị rất kỹ, giờ chỉ đợi ngư ông kéo lưới thôi.

Quan Nghi mỉm cười nhìn chàng:

- Trương hiền đệ hành sự tốt lắm.

Lão nhìn Trương Quảng vuốt râu từ tốn nói:

- Hiền đệ... rất cả những con cá lớn đều chui vào lưới của ta chứ?

- Miếng mồi quá ngon nên cá phải chui vào thôi.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Bang chủ định xử trí những con cá đó như thế nào?

Chấp tay sau lưng, Thượng Quan Nghi ôn nhu nói:

- Theo ý Trương Quảng thì xử trí như thế nào?

- Chuyện này thuộc về bang chủ thúc thúc... Trương Quảng không có chủ định trước. Cá chui vào lưới, quyết định thuộc về bang chủ.

Thượng Quan Nghi vuốt râu nhìn về hướng đông. Lão suy nghĩ một lúc rồi nhìn lại Trương Quảng.

- Theo ý của đệ... Một khi Kim Tiền bang thâu tóm tất cả các bang phái kia rồi... Bốn bang chủ sẽ thưởng cho người thứ gì nào đáng với công trạng của người.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ thúc thúc đã tin ở văn bối... Tất văn bối muốn đáp lại thịnh tâm của bang chủ... Không đòi hỏi bồi đáp điều gì.

Đặt tay lên vai Trương Quảng, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Có công thì thưởng, có tội thì trừng phạt. Công trạng của Trương hiền đệ rất lớn. Kim Tiền bang trở thành Lục đại bang, còn bốn nhân trở thành minh chủ... công trạng lớn như vậy khiến bốn nhân phải bối rối, không biết ban thưởng thứ gì cho xứng đáng với công trạng đó, nên bốn nhân phải đến đây để hỏi hiền đệ.

- Bang chủ thúc thúc có nhiệt tâm như vậy đã quá đủ đối với Trương Quảng rồi.

Thượng Quan Nghi bỏ tay khỏi vai Trương Quảng:

- Bốn nhân xem hiền đệ như Trương Lương năm nào phò Hán cao tổ.

Lão mỉm cười:

- Trương Lương thì ôm Hoàn Thạch công ra đi... Hiền đệ đừng bắt chước Trương Lương đấy nhé.

- Văn bối phận nhỏ không thể sánh bằng với Trương Lương được.

Thượng Quan Nghi cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Trương hiền đệ... Bốn nhân có ý này.

Trương Quảng ôm quyền:

- Văn bối đang nghe chỉ huấn của bang chủ.

- Bốn nhân rất trọng người tài... Nhất là những thư sinh thông tuệ hơn người như hiền đệ... Thượng Quan Uyên Uyên đã đến tuổi cặp kê... Ta muốn Trương hiền đệ và Uyên Uyên... có mối giao hòa với nhau.

Lời đề nghị này của Thượng Quan Nghi khiến Trương Quảng phải bối rối Chàng miễn cưỡng nói:

- Bang chủ thúc thúc... Đây là một chuyện quan hệ trọng đại với Uyên Uyên tiểu thư. Giao tình không thể ép buộc hay do người khác sắp xếp. Đó là sự đồng cảm của hai người. Do đó văn bối không dám đòi hỏi.

Thượng Quan Nghi khoát tay.

- Hay... sao hiền đệ gọi là đòi hỏi... Đây là ý của bốn nhân chứ hiền đệ có đòi hỏi gì đâu. Hiền đệ tận tâm tận sức là cho Kim Tiền bang thì sau này cũng lo cho Uyên Uyên như vậy... Bốn nhân yên tâm rồi. Chuyện xảy ra vừa rồi, bốn nhân đã rút được kinh nghiệm.

Thượng Quan Nghi im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Trời ban cho Uyên Uyên được một nhan sắc hơn người, nhưng chính nhan sắc đó có thể gieo họa cho Uyên Uyên. Bọn đạo họa tặc như một lũ trộm đạo rình rập chỉ chờ chiếm đoạt Uyên Uyên mà thôi. Nếu bốn nhân muốn gả Uyên Uyên cho hiền đệ để hiền đệ

quản lý lấy Uyên Uyên, đồng thời tránh được những con mắt dòm ngó của bọn đạo hoa tặc tiểu nhân bỉ ổi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ thúc thúc... Trương Quảng phận nhỏ mọn trong võ lâm giang hồ nên không dám nghĩ đến chuyện đại sự này. Với lại chưa chắc gì Uyên Uyên tiểu thư đã để tình cho văn bối. Lúc này đại sự cũng chưa thành.

Thượng Quan Nghi vỗ vai chàng:

- Bốn nhân chỉ để nghĩ như thế thôi, chứ đâu ép tình hiền diệt và Uyên Uyên ngay bây giờ. Ta và hiền diệt còn rất nhiều chuyện phải làm... Nhưng khi đại sự chu toàn... Bốn nhân sẽ tính đến chuyện riêng của hiền diệt và Uyên Uyên... Bốn nhân không ép nhưng muốn hiền diệt suy nghĩ kỹ.

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Trương Quảng sẽ suy nghĩ về điều này.

Thượng Quan Nghi mỉm cười:

- Bốn nhân muốn hiền diệt gặp Thượng Quan Uyên Uyên trước khi tiến hành đại sự.

Trương Quảng sững sờ hỏi:

- Uyên Uyên tiểu thư có mặt ở đây à?

Thượng Quan Nghi mỉm cười, gật đầu.

- Không chỉ có mặt ở đây mà còn rất muốn gặp hiền diệt.

Lão nhìn Trương Quảng:

- Hãy đối xử tốt với Uyên Uyên.

Nói dứt câu, Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng, thả bước ra gian phòng xá.

Lão đi chưa bao lâu thì Thượng Quan Uyên Uyên xuất hiện. Nàng dừng bước ngay ngoài mái hiên phòng xá nhìn Trương Quảng

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Trương Quảng không chỉ lúng túng khi nhận được ánh mắt của Uyên Uyên. Một đôi mắt to đẹp tuyệt vời. Một khuôn mặt hoàn mỹ, một dáng người thanh thoát như mai, như liễu.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Uyên Uyên tiểu thư...

Nàng bước vào gian phòng xá:

- Trương huynh không ngờ Uyên Uyên đến đây phải không?

- Trương Quảng rất bất ngờ... Trương Quảng tưởng đâu Uyên Uyên tiểu thư còn ở biệt trang của nàng.

- Uyên Uyên đến vì có những điều muốn hỏi Trương huynh.

- Trương Quảng đang nghe nàng hỏi... Bất cứ điều gì tại hạ biết đều sẽ đáp ứng sự thắc mắc của nàng.

Nàng bước đến bên chàng. Hai người cùng dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Mùi xạ hương thoang thoảng từ người nàng theo gió đêm đưa vào khứu giác Trương Quảng. Mùi xạ hương thật nhẹ, thứ mùi không phải được tạo ra bằng chất hương của hoa, mà nó tự nhiên có từ cơ thể nàng.

Trương Quảng ngửi mùi xạ hương đó phải nghĩ thầm: "Hữu xạ tự nhiên hương". Câu nói đó đúng là không sai với Thượng Quan Uyên Uyên".

Nàng nhìn sang Trương Quảng ôn nhu hỏi:

- Trương huynh... Hãy nói cho Uyên Uyên biết sự thật... Chuyện xảy ra ở Hương sơn tự phải chăng là âm mưu nham hiểm của Chu Kiến Văn.

Câu hỏi đó của Uyên Uyên khiến Trương Quảng phải cau mày sa sầm.

Chàng từ từ quay mặt nhìn sang nàng:

- Uyên Uyên hỏi Trương Quảng câu đó... Hóa ra nàng vẫn không tin sự thật tại Hương Sơn tự?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Trên đời này có rất nhiều điều khiến Uyên Uyên hoài nghi. Nhưng có một điều hôm nay Uyên Uyên phải thú thật với huynh.

- Nàng muốn nói với Trương Quảng điều gì?

Buông tiếng thở dài, Uyên Uyên nói:

- Tất cả những lời nói của lão nhân gia... Uyên Uyên đều hoài nghi.

Đôi chân mày Trương Quảng nhíu lại:

- Nàng hoài nghi lời nói của cha nàng?

Uyên Uyên gật đầu.

- Uyên Uyên biết cá tính của cha mình mà. Mặc dù người là đấng sinh thành nhưng...

Nàng buông tiếng thở dài:

- Phụ thân có những hành động buộc Uyên Uyên phải hoài nghi.

Trương Quảng mỉm cười rồi hỏi:

- Thiên hạ hoài nghi bang chủ là người gian trá. Nàng cũng tin vào lời nói của thiên hạ sao?

- Uyên Uyên không dám nói phụ thân là kẻ gian trá, mà chỉ có thể nói, người không có sự quang minh của một chính nhân quân tử đỉnh thiên lập địa.

Trương Quảng nhướng mày nhún vai:

- Thế Uyên Uyên nghĩ thế nào là chính nhân quân tử... Đầu đội trời chân đạp đất? Thế nào là gian trá?

Uyên Uyên nhìn sững chàng.

- Ở...

Trương Quảng mỉm cười nhìn nàng. Chàng lắc đầu từ tốn nói:

- Bản chất của con người là thù hận và sợ hãi. Tham vọng và vị tha...Tình yêu và lòng ích kỷ... Những bản chất đó tạo nên con người. Thế thì chẳng có gì rạch ròi giữa gian trá và

chính nhân quân tử. Không có gì rạch ròi cả đâu. Chỉ có mục đích sống như thế nào mới biết ai là người xấu, ai là kẻ tốt.

Thở hắt ra một tiếng, Trương Quảng nói tiếp:

- Ngay cả Trương Quảng, đôi khi cũng tự hỏi mình là con người như thế nào... Trương Quảng có phải là chính nhân quân tử hay là một kẻ gian trá?

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Uyên Uyên có bao giờ tự hỏi câu hỏi đó với bản thân mình?

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài.

- Trương huynh đã chỉ cho Uyên Uyên biết cách nhìn lại mình.

- Vậy Trương Quảng hỏi Uyên Uyên... Kiến Văn là người như thế nào

- Uyên Uyên luôn nghĩ huynh ấy là ân nhân đã cứu Uyên Uyên thoát khỏi cái họa độc nhân.

Trương Quảng gật đầu:

- Đó là một ý nghĩ tốt. Uyên Uyên phải tự mình nhìn thấy con người như thế nào. Nên đặt niềm tin vào con người, nhưng đừng bán mình cho vẻ hào nhoáng bên ngoài.

Chàng nhìn nàng mỉm cười:

- Trương Quảng chỉ có mỗi ý đó để nói với Uyên Uyên. Còn quyết định sáng suốt thuộc về nàng. Sinh ra trên đời này thì ai cũng có số phận cả... Để cải lại số phận không dễ chút nào.

- Uyên Uyên sẽ ghi nhớ chỉ huấn này của Trương huynh.

Trương Quảng chấp tay sau lưng:

- Kiến Văn hẳn để lại trong Uyên Uyên một dấu ấn khó phai.

Nàng đỏ mặt, ngập ngừng nói:

- Huynh ấy đã bị thương vì Uyên Uyên.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói:

- Anh hùng cứu mỹ nhân thì một chút nội thương không có gì đáng để nói. Thế Uyên Uyên nghĩ sao về cái chết của Dương Chí Ngạc trên Hương Sơn tự?

Uyên Uyên sững sờ trước lời nói này của Trương Quảng.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói tiếp:

- Dương Chí Ngạc hẳn cũng vì trang giai nhân tuyệt sắc Uyên Uyên mà chết bởi độc chưởng của Cầu Bá Tuyên... Trương Quảng không biết cái chết của Chí Ngạc có để lại trong tâm nàng dấu ấn gì không?

Mặt Uyên Uyên đỏ bừng.

Trương Quảng mỉm cười:

- Lời nói của Trương Quảng khiến Uyên Uyên thẹn thùng à?

Câu nói này của Trương Quảng càng khiến nàng thẹn chín hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Dương công tử vì Uyên Uyên mà chết... Uyên Uyên biết.

- Nhưng hắn cái chết của Chí Ngạc chẳng để lại trong đầu Uyên Uyên dấu ấn nào cả... Mà kiến Văn chỉ bị nội thương xoàng thôi... nàng đã lo lắng và hoài nghi cả lời nói của bang chủ... Nàng thấy có lạ không?

Chàng khoanh tay trước ngực:

- Tình cảm của con người khó nói lắm. Nhưng có thể Kiến Văn là một mỹ nam tử đã để lại dấu ấn trong tâm tưởng của Uyên Uyên. Một mỹ nam tử thì làm bất cứ điều gì cũng có thể là những việc làm của một trang anh hùng. Chí Ngạc không biết điều đó, nên y chết thật oan uổng.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Dương Chí Ngạc đã không biết nhận ra cái y có và cái y không có. Tội nghiệp.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng...

- Nếu là huynh... Huynh có cứu Uyên Uyên không?

- Tại hạ đang tự hỏi Uyên Uyên là một xú nữ thì chẳng biết có vị anh hùng nào ra tay cứu mỹ nhân không. Nhưng sự thật nàng là một trang giai nhân sắc nước hương trời... Chính vì lẽ đó mà có biết bao nhiêu đấng mày râu... bán thân bán mạng để cứu nàng. Ai cũng có mục đích cả.

Trương Quảng im lặng một chút rồi nói:

- Đối với Trương Quảng ư... Chắc chắn Trương Quảng cũng sẽ cứu Uyên Uyên... Khi chỉ nhận biết nàng là giai nhân đẹp nhất trên đời này. Nhưng khi biết nàng là người trọng sắc nam nhân... Tại hạ cứu nhưng sẽ chẳng bao giờ để tình.

Mặt nàng đỏ bừng hơn.

Trương Quảng lắc đầu:

- Uyên Uyên đừng giận Trương Quảng... Bởi để tình cho một nữ nhân trọng sắc thì ta chẳng nhận được gì cả, mà chỉ nhận được sự giả dối và thấp hèn.

- Ý Trương huynh nói Uyên Uyên là kẻ trọng sắc.

- Trương Quảng không dám mạo phạm nghĩ như vậy... Nhưng Uyên Uyên đã hỏi Trương Quảng phải trả lời... Nàng hãy tự hỏi bản thân mình.

Uyen Uyên cúi gầm mặt xuống. Nàng lí nhí nói:

- Uyên Uyên sẽ tự hỏi lại mình.

Trương Quảng mỉm cười:

- Tất cả những gì Uyên Uyên muốn hỏi... Hắn đã hỏi xong rồi chứ?

Nàng nhìn lại Trương Quảng, rằng trên căn vào môi dưới với vẻ sượng sùng khiên cưỡng.

Nàng miên cưỡng nói:

- Đa tạ Trương huynh đã chỉ giáo cho Uyên Uyên.

Trương Quảng lắc đầu:

- Uyên Uyên đừng nghĩ vậy... Trương Quảng không đủ nhân thần để chỉ huấn cho Uyên Uyên đâu.

Nàng ôm quyền nhỏ nhỏ nói:

- Uyên Uyên mong rằng sẽ sớm gặp lại Trương huynh.
- Trương Quảng cũng mong như vậy.

Nàng nhìn chàng:

- Huynh có cái gì lạ lắm?
- Mong rằng đó không phải là dấu ấn trong tâm tưởng của Uyên Uyên.
- Huynh bảo trọng.

Trương Quảng cau mày:

- Sao nàng lại nói Trương Quảng bảo trọng.
- Uyên Uyên biết, sắp tới đây huynh sẽ vào tử địa lo đại cuộc của Kim Tiền bang.
- Lão nhân gia nói với nàng.

Uyên Uyên gật đầu.

Trương Quảng mỉm cười:

- Thế Uyên Uyên có lo lắng cho Trương Quảng không?

Nàng gật đầu:

- Có!
- Thế là Trương Quảng cũng đã để lại dấu ấn của Trương Quảng trong tâm tưởng Uyên Uyên rồi... Bước vào tử địa mà có được một trang giai nhân lo lắng cho mình... Trương Quảng mãi nguyện lắm rồi.
- Huynh dù sao cũng đã từng là ân nhân của Uyên Uyên.

Chàng nhún vai:

- Lời nói này của Uyên Uyên khiến Trương Quảng thất vọng.
- Tại sao?

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Trương Quảng rất sợ mình giống Kiến Văn. Đừng bao giờ nghĩ chữ "ân" đối với Trương Quảng.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Uyên Uyên sẽ nghe lời Trương huynh. Mong gặp lại.

Nàng nhìn chàng một lần nữa rồi mới quay bước rời phòng xá.

Trương Quảng nhìn theo sau Uyên Uyên. Dáng đi của nàng thật mềm mại thướt tha và toát ra sức quyến rũ khiến chàng không thể dời mắt nơi khác được.

Trương Quảng nhắm nói: "Nàng đẹp quá. Trên đời này hẳn ít có một trang mỹ nữ như nàng... Không biết nhan sắc kia sẽ đem đến cho nàng những gì."

Trương Quảng bất giác buông tiếng thở dài. Chàng có cảm nhận vừa đánh mất một vật báu vừa ở trong tay mình.

Rời gian Phong xá, Uyên Uyên vừa đi vừa suy ngẫm về những câu nói của Trương Quảng. Những lời nói của Trương Quảng buộc nàng phải suy nghĩ.

Trên mái ngói có tiếng huýt sáo rất nhỏ, nghe như tiếng rần lục thối sáo đêm.

Uyên Uyên dừng bước. Từ trên mái vòm một bóng người vận hắc y dạ hành lướt xuống bên cạnh nàng.

Người nọ có chiếc khăn lụa che mặt.

Uyên Uyên tròn mắt nhìn rồi buột miệng thốt:

- Kiến Văn...

- Kiến Văn ngớ đầu nàng đã quên ta rồi chứ.

- Uyên Uyên không quên mà thậm chí còn muốn gặp Kiến Văn.

- Nàng muốn gặp ta ư?

Kiến Văn mỉm cười, rồi ôn nhu nói:

- Nàng muốn gặp ta để làm gì... Phải chăng nàng...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Uyên Uyên nói:

- Uyên Uyên gặp huynh để hỏi cho ra sự thật chuyện trên Hương Sơn tự.

Nàng nhìn chăm chăm Kiến Văn như thể muốn tìm sự thật trên mặt gã.

Kiến Văn nhìn trả lại nàng, y chấp tay sau lưng từ tốn hỏi:

- Người ta đã nói với nàng như thế nào về ta?

- Kiến Văn huynh hãy cho Uyên Uyên biết. Chuyện trên Hương Sơn tự là do huynh bày mưu. Có phải như vậy không?

- Nàng tin vào những lời của người ta chứ?... Người ta đã nói gì với nàng... Ai nói?

- Ai cũng biết sự thật trên Hương Sơn tự cả. Độc nhân chính là sư tôn của huynh. Và huynh...

Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Còn huynh chính là đạo hoa tặc?

Kiến Văn mỉm cười:

- Nàng tin vào những lời họ nói không?

- Uyên Uyên muốn nghe huynh nói ra sự thật đó.

Kiến Văn mỉm cười:

- Được...Ta sẽ nói ra sự thật cho Uyên Uyên biết.

Y nhìn nàng

- Ở đây không tiện... Uyên Uyên theo ta chứ.

Uyên Uyên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

Kiến Văn nắm tay nàng. Y dẫn Uyên Uyên đến một khu đất trống có bốn tàng cây đại thụ bao bọc bốn hướng. Y thả tay Uyên Uyên nói:

- Nàng biết... Nàng đẹp lắm không?

Uyên Uyên nhìn gã:

- Huynh hỏi điều đó để làm gì?

- Nói ra điều đó, Kiến Văn muốn cho nàng biết Kiến Văn rất mê nhan sắc của nàng. Nhan sắc của nàng đã trở thành nỗi trăn trở của Kiến Văn. Ta luôn nghĩ đến nàng.

Uyên Uyên nghiêm giọng hỏi gã:

- Thế còn chuyện trên Hương Sơn tự?

- Ta đâm đuổi nhan sắc của nàng nên bất cứ chuyện gì ta cũng có thể làm để sở hữu nhan sắc đó.

Mặt Uyên Uyên sa sầm:

- Nói như vậy Kiến Văn huynh đã thừa nhận những lời của thiên hạ nói.

- Một khi đã yêu thì người ta có thể làm bất cứ điều gì để có được tình yêu mà... Thì Kiến Văn cũng như người ta thôi.

Y mỉm cười.

Chân diện Uyên Uyên sa sầm hẳn lại:

- Kiến Văn huynh đã thừa nhận mình là đạo hoa tặc, tiểu nhân bỉ ổi... Uyên Uyên quá ư thất vọng về huynh. Tại sao huynh không đường đường chính chính... mà lại giả thủ đoạn hạ lưu như vậy. Tình yêu không phải như huynh nghĩ đâu.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Đúng ra với...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng ngập ngừng một lúc mới nói tiếp:

- Với phong thái và nhân dạng của Kiến Văn huynh... Có thể tạo được chữ tình trong Uyên Uyên mà.

Nàng đỏ mặt thẹn thùng:

- Nhưng bây giờ Kiến Văn huynh đã lộ ra cái chất...

Kiến Văn cướp lời nàng:

- Cái chất đạo hoa tặc phải không?

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Ta có lẽ sống khác... Với ta xác thịt trên hết rồi mới đến tình yêu.

Câu nói này của Kiến Văn khiến Uyên Uyên sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Uyên Uyên không ngờ huynh lại có ý nghĩ đó.

Nàng gắt gỏng nói tiếp:

- Trước đây Uyên Uyên không biết suy nghĩ của Kiến Văn huynh khi huynh đột ngột bỏ đi... Uyên Uyên luôn nghĩ đến Kiến Văn... nay đã biết rồi... Trong mắt Uyên Uyên... Kiến Văn huynh tầm thường lắm... Tầm thường lắm...

Nàng thối liền hai bộ, lắc đầu nói:

- Đừng bao giờ Kiến Văn gặp Uyên Uyên nữa, cáo từ.

Nàng nói rồi quay bước thì Kiến Văn đánh giọng gọi lại:

- Đứng lại!

Uyên Uyên dừng bước quay lại:

- Kiến Văn huynh còn muốn nói gì với Uyên Uyên nữa?

Kiến Văn hừ nhạt một tiếng rồi nghiêm giọng nói:

- Uyên Uyên... Kiến Văn cho nàng biết suy nghĩ của mình đâu phải để nàng bỏ đi dễ dàng như vậy được... Ta thật tình không cần nàng yêu ta, nhưng ta cũng không muốn bỏ một đoá hoa xinh đẹp như nàng.

Kiến Văn vừa nói vừa chớp động thân pháp. Thân ảnh của gã nhoáng một cái đã vô tới Uyên Uyên, chỉ pháp điểm ra khống chế ngay tịnh huyết của nàng.

Uyên Uyên biến sắc nói:

- Kiến Văn... Huynh định làm gì Uyên Uyên?

- Cái ta muốn là thể xác của Uyên Uyên, nên ta phải mang cái thể xác đó đi để hưởng thụ... Còn tình yêu của nàng... Sau này nàng muốn trao cho ai cũng được.

- Kiến Văn... Người bỉ ổi như thế là cùng.

- Đạo hoa tặc thì có ai mà không bỉ ổi. Nếu không đoạt được thể xác của nàng thì ta đúng là có lỗi với bản thân mình.

Y nói rồi cười khẩy, vòng tay qua tiểu yêu của Uyên Uyên toan nhấc nâng lên để đưa đi, thì Trương Quảng từ sau một tàng cây bước ra.

Chàng chấp tay sau lưng đôi mắt nhìn Kiến Văn.

Sự xuất hiện của Trương Quảng khiến Kiến Văn đành mặt.

Trương Quảng nói:

- Cái gì người ta không thích thì đừng bắt buộc người ta phải theo ý mình... Cái lẽ thường tình đó chắc Kiến Văn cũng biết chứ.

Hừ nhạt một tiếng, Kiến Văn nói:

- Trương Quảng... Người đến đúng lúc đó..

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ đến rất đúng lúc để cảnh ý đồ sàm sỡ của các hạ đối với Uyên Uyên tiểu thư chứ.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Kiến Văn không có cùng ý như công tử... Ta có ý khác.

- Các hạ có ý gì?

- Trương công tử đến rất đúng lúc để Kiến Văn lấy mạng Trương công tử.

Y nhếch môi nói tiếp:

- Ta muốn nói cho công tử biết... Người mà ta thích thú được giết chết chính là Trương công tử đó...

- Vậy sao?

Trương Quảng nhún vai:

- Nếu các hạ lấy được mạng của Trương Quảng thì xem như đã có cơ hội để thỏa mãn dục vọng xác thịt với Uyên Uyên. Nhưng tại hạ e rằng chuyện này Kiến Văn các hạ khó làm đó.

Kiến Văn ngửa mặt cười rồi nói:

- Khó làm? Trước đây khi chưa thụ học tuyệt công của Địa tuyệt, Kiến Văn vẫn có thể lấy mạng người dễ như lấy đồ trong túi áo. Nay Kiến Văn đã luyện tuyệt công địa tuyệt lại không thể lấy mạng một thư sinh trói gà không chặt như người à? Người nói nghe lạ quá.

Trương Quảng chau mày:

- Võ công địa tuyệt... Tại hạ mới nghe thứ võ công này lần đầu...

- Nghe thôi không bằng mắt thấy... Người sẽ được thấy ngay đây thôi.

Chân diện Trương Quảng đánh hắt lại.

Kiến Văn nói:

- Trương Quảng... người chuẩn bị chết rồi chứ.

- Tại hạ muốn biết võ công địa tuyệt như thế nào... Trong bách khoa toàn thư không có ghi lại thứ môn công phu này.

- Thế thì người là người đầu tiên được biết thứ công phu địa tuyệt của Chu Kiến Văn.

Uyên Uyên hốt hoảng nói:

- Trương huynh... Mau chạy đi.

Kiến Văn mỉm cười rồi nói:

- Gã có chạy lên trời hay chui xuống đất thì cũng chết thôi.

Nói dứt câu, y thi triển kinh thuật thần kỳ. Thân ảnh của gã nhoáng lên, như thể bóng quỷ vô hình vồ tới Trương Quảng. Song thủ vươn ra biến hóa thành đôi ma trảo chụp thẳng vào vùng thượng đỉnh của Trương Quảng. Thủ pháp của Kiến Văn thật là quỷ dị, nhưng lại tiềm ẩn sự biến hóa lẫn sát chiêu bên trong.

Ma trảo chưa đến nhưng Trương Quảng cảm nhận ngay áp lực chết chóc vồ tới mình.

Kiến Văn nói:

- Người rất may mắn được chết trong tay ta.

Gã vừa nói dứt câu thì chớp thấy một màn ảo khí xuất hiện đón lấy trảo công của gã.

Kiến Văn buột miệng nói:

- Ý...

Lời còn đọng trên miệng gã thì ma trảo đã chạm thẳng vào vùng ảo khí của Trương Quảng.

Đôi song thủ của Kiến Văn dường như một quả búa nặng ngàn cân nện trực tiếp vào mười đầu ngón tay. Gã rú lên một tiếng lạng người thối về sau.

Gã phản xạ nhanh nhưng Trương Quảng còn nhanh hơn một bước. Hữu thủ của chàng vươn ra chụp ngay lấy vai Kiến Văn.

Thủ pháp của Trương Quảng nhanh đến độ Kiến Văn chỉ kịp thấy bóng trảo thì năm đầu chỉ pháp như vượt chim ưng bầu lấy bờ vai gã rồi.

Kiến Văn hồn siêu phách lạc nghĩ thầm: "Sao có chuyện lạ kỳ như vậy?"

Y vừa nghĩ vừa nghiêng rằng, lắc mạnh vai bằng một thứ ma thuật lòn ra khỏi trảo công của Trương Quảng.

- Xoạt.

Cùng với âm thanh đó, Kiến Văn cảm nhận bờ vai mình rất bồng, như có nước sôi đổ vào. Cảm giác đó, y thừa biết đã bị trảo công của Trương Quảng bóc lấy một mảng thịt.

Kiến Văn nhăn mặt đập mạnh chân xuống đất. Y vừa thi triển khinh công vừa nói:

- Ta sẽ quay lại tìm người.

Khinh công của Kiến Văn khiến cho Trương Quảng phải sửng sốt nghech mặt nhìn. Chàng không sao tin được trên thế gian này lại có thứ khinh công tân kỳ như vậy. Chỉ vụt cái, thân ảnh của Kiến Văn đã vượt ngoài mười trượng rồi mất hút ngay trong tầm mắt Trương Quảng như thể lặn vào hư không.

Trương Quảng đứng thừ ra như pho tượng. Chàng nghĩ thầm: "Võ công tuyệt địa... Nếu Kiến Văn luyện thành thứ công phu này thì trên đời này chẳng một ai khả dĩ là đối thủ của y. Lúc đó...".

Trương Quang không dám nghĩ tiếp nữa. Bởi chàng đã có thể đoán ra kiếp họa đạo hoa tặc đang treo lơ lửng ngay trên đỉnh đầu võ lâm

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng bước lại gần bên Uyên Uyên giải huyệt cho nàng. Chàng ôn nhu nói:

- Uyên Uyên... Sau này phải tránh mặt Kiến Văn đi... Nếu như nàng còn muốn giữ sự trong trắng của mình.

- Trương huynh... Uyên Uyên đã biết bộ mặt thật bỉ ổi của Kiên Văn... Y đã lộ nguyên hình rồi...

Trương Quảng mỉm cười.

Uyên Uyên nói:

- Nếu không có huynh...

Chàng lắc đầu không cho nàng nói.

- Kiến Văn sẽ còn quay lại tìm Uyên Uyên... Tiểu thư phải tự bảo trọng lấy mình.

- Còn huynh...

- Tại hạ không đáng lo bằng tiểu thư. Mặt trời đã gần lên rồi tại hạ cáo từ.

Trương Quảng nói rồi thi triển khinh công băng mình đi. Chàng để lại cho Uyên Uyên một sự ngỡ ngàng với những việc vừa xảy ra với nàng.

-- o O o --

Hồi 37

Huyết Lệnh

Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá là người đầu tiên đến được tòa biệt lầu nằm ngay giữa thung lũng Vu Sơn điển trang. Lão khoanh tay trước, ngược nhìn tòa lầu bát giác, với những mái vòm cong vút.

Khương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Y cười dứt tiếng, rồi nói:

- Minh chủ Lục đại bang đã thuộc về Khương mỗ.

Thần Phục bang chủ đứng đặc bước lên những bậc tam cấp. Y tra ổ khóa vào cửa.

- Cạch.

Mở cửa biệt lầu, Thần Phục bang chủ bước vào. Hai hàng chân đèn dựng hai bên chiếu ánh sáng bập bùng soi sáng cả gian đại sảnh.

Đôi chân mày của Thần Phục bang chủ co lại khi thấy một bàn án thư đồ sộ.

Trên bàn là những chiếc bài vị trông vừa trang trọng vừa toát ra cái gì đó khiến xương sống Khương Trọng Bá hơi gai lạnh.

Y vốn là người cao ngạo tự thị, nhưng trước khung cảnh này cũng cảm thấy rờn rợn trong lòng.

Y bước đến bệ thờ án thư.

Hơn hai trăm chiếc bài vị, tất cả đều là người của Thiên Văn trang.

Khương Trọng Bá cau mày.

- Quỷ quái gì thế này?

Thần Phục bang chủ vừa nói dứt câu thì nghe những âm thanh cạch cạch cạch khô khốc phát ra. Như cùng một lúc bốn người kia từ những cánh cửa khác bước vào một lúc. Khi tất cả mọi người đã có đủ trong tòa Lục giác lầu thì bất thành linh tất cả những cánh cửa đều đóng sập xuống.

Khương Trọng Bá cau mày. Y buột miệng nói:

- Chúng ta đã bị mắc bẫy rồi.

- Mắc bẫy là sao? Trương tiểu tử định gạt chúng ta vào bẫy của y à?

Lời còn đọng trên cửa miệng của Trần Thành Danh thì Kim Tiền bang chủ từ một ngạch cửa bí mật bước ra. Lão chấp tay sau lưng mình điểm nụ cười thật rạng rỡ.

Thấy Thượng Quan Nghi xuất hiện, Khương Trọng Bá đã bất nhãn càng bất nhãn hơn. Mặt y đành lại càng đành hơn.

Trọng Bá nói:

- Kim Tiền bang chủ... Lão đã gác tay lui khỏi giang hồ sao còn đến biệt lầu chọn Minh chủ Lục đại bang làm gì.

Quan Nghi mỉm cười nói:

- Thượng Quan Nghi rửa tay để rời bỏ chức vị Kim Tiền bang chủ để đảm đương chức vị Minh chủ Lục đại bang.

- Thì ra Thượng Quan lão tặc đã có dự mưu từ trước.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Đúng là lão phu đã có ý trước nên mới tạo dựng ra tòa Lục lâu minh chủ này để chờ các vị đến.

Khương Trọng Bá nhìn Thượng Quan Nghi gần giọng nói:

- Thượng Quan lão tặc tưởng dụ Khương mỗ vào biệt lâu này rồi là có thể thần phục được Khương mỗ hay sao?

- Trong tòa biệt lâu này, Thượng Quan lão phu muốn lấy mạng ai mà không được. Qua những bức vách dày đều có những cơ quan cực kỳ tinh xảo được bày trí sẵn cả rồi. Để Thượng Quan lão phu cho các vị thấy sự ảo diệu đó vậy... Để các vị đoán ra mình đang ở đâu... Và quyết định cho sự sinh còn của các vị.

Thượng Quan Nghi vừa nói vừa ấn tay vào một khối gạch nhô ra. Khối gạch thụt vào trong vách tường. Những tường đâu sẽ có sự biến xảy ra nhưng không có sự biến gì cả, mà chỉ có những âm thanh rè rè.

Nền biệt lâu như thể tách ra làm hai rồi một chiếc đài với bốn ngọn bạch lập lung linh gắn ở bốn góc, trên có một thanh kiếm sáng ngời từ từ trôi lên.

Thượng Quan Nghi cũng phái sờ sững trước thanh kiếm đó.

Y buột miệng nói:

- Kiếm linh vô lâm... Có thật sao?

Ngay cả Thượng Quan Nghi là kẻ chủ mưu dựng ra tòa lục giác lâu với kế sách hợp tung sáu bang hội lớn còn sững sờ thì những người khác sao có thể bình tâm được.

Khương Trọng Bá ngơ ngác nhìn thanh kiếm.

- Đúng là kiếm linh vô lâm...

Mọi người cùng dồn mắt vào lưỡi kiếm để trên đài trước bàn bương án những dãy bài vị Thiên Vân trang.

- Cách...

Một cánh cửa sau bàn hương án dịch mở. Trương Quảng trong bộ tang phục đầu chích khăn tang từ từ bước ra.

Thượng Quan Nghi cau mày nghĩ thầm: "Trương Quảng... người làm trò gì thế này?"

Thần uy của Trương Quảng khác hẳn ngày thường, mà toát ra uy nhần hừng hực nhìn lia qua tất cả mọi người.

Chàng bước đến bên thanh kiếm linh vô lâm rồi từ tốn nói:

- Các vị bang chủ hẳn đã nhận ra thanh kiếm linh vô lâm.

Khương Trọng Bá gật đầu nói:

- Trương công tử không cần nói, tất cả người trong võ lâm đều có thể nhận ra kiếm lệnh võ lâm. Chủ nhân của kiếm lệnh là Minh chủ võ lâm. Người nắm được quyền sinh sát của giới võ lâm.

Khương Trọng Bá lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Kiếm lệnh võ lâm vốn dĩ đã tuyệt tích cách đây trên trăm năm sao giờ lại xuất hiện?

Nhìn Khương Trọng Bá, Trương Quảng từ tốn nói:

- Kiếm lệnh xuất hiện cùng với Du Thiên Bảo.

Thượng Quan Nghi chau mày.

- Du Thiên Bảo...

Cái Bang trưởng lão Thừa Phát buột miệng nói:

- Du Thiên Bảo... phải chăng là hậu duệ của du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ.

Định nhãn nhìn chấp pháp trưởng lão Cái Bang Thừa Phát, Trương Quảng nói:

- Chấp pháp trưởng lão nói rất đúng. Du Thiên Bảo là hậu duệ của Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ.

Dương Đình Trạc nói:

- Nói vậy... Trương công tử đây là Du Thiên Bảo... Hậu nhân của Du Cát Đằng.

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc khẽ gật đầu:

- Đúng Du Thiếu Bảo là Trương Quảng và Trương Quảng là Du Thiếu Bảo.

Thượng Quan Nghi nói:

- Trương Quảng... Phải chăng người đầu nhập Kim Tiền bang vì muốn trả thù cho Thiên Vân trang?

Định nhãn nhìn lại Thượng Quan Nghi, Trương Quảng nói:

- Tại hạ có ý đó. Nhưng còn một ý khác.

Trương Quảng bưng chén rượu để sẵn trên bàn hương án rưới lên thanh kiếm lệnh. Rượu rưới đến đâu thì lưỡi kiếm phát ra năm luồng tử quang đến đó.

Rưới xong chén rượu, Trương Quảng nói:

- Tám năm trước... Tất cả các bang chủ có mặt ở đây đều có dự phần vào cuộc huyết sát Thiên Vân trang. Trên hai trăm nhân mạng đã chết mà chẳng biết mình chết vì nguyên nhân gì... Phải chăng chính thanh kiếm lệnh này đã khiến các vị bang chủ động lòng tham, muốn sở hữu nó.

Tất cả mọi người đều nghiêm mặt nhìn Trương Quảng.

Thượng Quan Nghi nói:

- Tám năm trước, võ lâm khởi phát huyết lệnh tróc nã Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ, vì y là Ẩn tướng ma tôn. Mà Ẩn tướng ma tôn lại gieo nợ máu với tất cả các bang phái trên giang hồ. Tiêu diệt Du Cát Đằng là lẽ phải làm của mọi người... Không thể dựa vào chuyện hành sự chính đạo mà Trương Quảng bắt tội mọi người.

Thượng Quan Nghi ngưng lời rồi nói tiếp:

- Không chỉ có sáu bang thực hiện huyết lệnh võ lâm... Mà cả Thiên Môn, Minh Thần cung và Võ Đang cũng sát cánh thực hiện huyết lệnh đó.

Trương Quảng nhìn sáu vị bang chủ.

- Ai đã ra huyết lệnh tiêu diệt Thiên Vân trang?

Sáu vị bang chủ im lặng.

Mãi một lúc Dương Đình Trạc mới lên tiếng:

- Trương Quảng... Người lập kế lợi dụng Thượng Quan lão tặc dẫn dụ chúng ta vào tòa biệt lâu này... Để người thực thi ý định trả thù, trả hận. Nếu người có bản lĩnh thì thực hiện ý đồ đó bằng chính bản lĩnh của mình. Bằng như dùng thủ đoạn khởi động những cơ quan bí mật để hại chúng ta...

Y cười khẩy một tiếng rồi nói;

- Hành động của người chỉ là hành động gian trá của bọn tiểu nhân bỉ ổi.

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc:

- Dương bang chủ nói rất đúng với ý của tại hạ. Trong tòa lục giác lầu này chẳng có cơ quan bí mật gì cả... Ngoại trừ một cơ quan đóng cửa mà thôi. Các vị chỉ có thể rời khỏi tòa lục giác lầu này sau khi giết được Trương Quảng. Phàm nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, không thì họa treo trên đầu các vị. Nhưng trước khi tại hạ cho các vị cơ hội có được Kiểm lệnh võ lâm... Các vị phải cho tại hạ biết Huyết lệnh võ lâm tróc nã Thiên Vân trang do ai ban ra.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát gần giọng nói:

- Huyết lệnh đó được phát ra sau võ lâm đại hội. Người chủ xướng huyết lệnh là Thiên môn môn chủ, Minh Thần cung chủ và Võ Đang Huyền Không chân nhân.

Nhìn Thừa Phát chấp pháp trưởng lão Trương Quảng nói:

- Lời của chấp pháp trưởng lão hoàn toàn đúng chứ?

- Thừa Phát ta bảo chứng lời nói của mình.

- Trương Quảng chỉ cần biết bao nhiêu đó đủ rồi... Nhưng nợ máu Thiên Vân trang thì các vị bang chủ đều có tham gia vào. Nợ thì phải trả nợ... Nhưng tại hạ cho các vị một cơ hội.

Trương Quảng giở tấm lụa đỏ phủ trên bàn. Dưới tấm lụa đó là sáu vành khăn tang.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Tại hạ chỉ cần thấy sự ân hận của các vị chưởng bang trước vong linh những oan hồn của Thiên Vân trang. Tại hạ muốn sáu vị phải đội tang chế hành bái trước bài vị này... xin những người đã chết oan mong tha tội. Đó là cách duy nhất các người chuộc lại tội lỗi của mình.

Dương Đình Trạc nói:

- Nếu như Dương mỗ không làm theo ý của người thì sao?

- Máu phải trả bằng máu.

- Máu phải trả bằng máu ư?

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc gật đầu.

- Đúng.

Dương Đình Trạc cười khẩy rồi nói:

- Trương Quảng... Hẳn người biết mục đích của Dương mõ đến tòa lục giác lầu này để đoạt Kiếm linh làm Minh chủ Lục đại bang chứ không phải để đội tang, hành bái những oan hồn của Thiên Vân trang dâng xin xá tội.

Trương Quảng trừng mắt nhìn Dương Đình Trạc, trầm giọng ôn nhu nói:

- Tại hạ dựng ra miếng mồi ngon này để các vị chưởng bang vào lục giác lầu nghiệm lại hành vi của mình đối với Thiên Vân trang. Nhưng nếu Dương bang chủ vì miếng mồi ngon đó mà phải ăn... Dương bang chủ vẫn có cơ hội trở thành minh chủ, nếu có được thanh kiếm linh võ lâm này.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói tiếp:

- Tham vọng lớn, họa kiếp lớn... Trương Quảng muốn nói để Dương bang chủ biết.

- Họa kiếp ư? Là một thư sinh trói gà không chặt như người thì đâu đáng để cho Dương Đình Trạc quan tâm chứ... Dương mõ chỉ quan tâm đến Kiếm linh mà thôi.

Dương Đình Trạc nhìn lại năm vị chưởng bang kia.

- Dương Đình Trạc ta xin được thỉnh giáo cơ hội mà Trương công tử ban tặng trước vậy.

Dương Đình Trạc nói rồi lòn tay rút ngay đôi câu liêm giắt sau lưng bước đến hai bộ.

Trương Quảng nói:

- Dương bang chủ đã quyết định rồi. Tại hạ thỉnh mời Dương bang chủ đến lấy tang chế của mình đem đi hủy. Hủy xong xem như Dương bang chủ được nhận cơ hội có là Minh chủ võ lâm hay không.

- Được

Trương Quảng lấy một chiếc khăn tang quàng qua cho Dương Đình Trạc.

Đón lấy chiếc khăn tang đó, Đình Trạc bước thẳng đến một chiếc đèn và thả vào.

Ngọn lửa trong chiếc chân đèn bám ngay lấy chiếc khăn tang, nhanh chóng đốt nó thành tro.

Đốt xong chiếc khăn tang, Dương Đình Trạc quay lại trước mặt Trương Quảng

- Trương Quảng... Dương mõ đã làm xong phận sự của mình. Đến lượt nhận phần của Dương mõ vậy.

- Tham vọng của Dương bang chủ khiến tại hạ phải khâm phục. Mời Dương bang chủ...

- Dương mõ không khách sáo với một gã thư sinh như người đâu. Ta đưa người xuống a tỳ đoàn tụ với những oan hồn của Thiên Vân trang đây.

Dương Đình Trạc nói dứt câu dẫn tới ngay hai bộ. Đôi câu liêm sáng trong tay gã như đôi khoái đao của con bọ ngựa, bổ thẳng đến Trương Quảng.

Không né tránh chiêu công của đối phương, cũng chẳng một chút e dè, Trương Quảng dẫn đến một bộ. Chỉ pháp vung ra nhanh không thể tưởng điểm vào mạch môn của Dương Đình Trạc.

Dương Đình Trạc công trước nhưng chỉ pháp của Trương Quảng lại đến trước đôi câu liêm của y. Chỉ pháp của chàng xuyên thẳng vào mạch môn của đối phương.

- Phập phập...

Dương Đình Trạc rú lên đau đớn.

- Ôi cha.

Cùng với tiếng rú đó, y không sao giữ được đôi câu liêm trong tay mà phải buông nó ra. Đôi câu liêm chưa kịp rơi xuống đất thì lọt ngay vào song thủ của Trương Quảng.

Đôi câu liêm tựa hai luồng bạch quang sáng ngời lia ngang qua cổ họ Dương.

Trương Quảng cầm đôi câu liêm, bước lại đặt lên bàn án thư, còn Dương Đình Trạc cứ đứng phồng ra như pho tượng ngơ ngác nhìn chàng.

Mọi sự diễn ra nhanh cực kỳ đến độ những vị bang chủ không sao nhìn thấy được chiêu công của Trương Quảng. Họ chỉ thấy Dương Đình Trạc xuất chiêu rồi ngay sau đó thì gã đứng đực ra trong khi binh khí đã nằm ở trong tay Trương Quảng rồi.

Trương Quảng đặt đôi câu liêm của Dương Đình Trạc lên án thư để những bài vị của những người đã chết của Thiên Vân trang. Chàng thắp một nén hương ghim vào chiếc lư sành.

Dương Đình Trạc vẫn đứng như trời trồng.

Mọi người rọi mắt vào Dương Đình Trạc những tưởng y đã hóa thân thành pho tượng bất động.

Thượng Quan Nghi neho mày nghĩ thầm: "Y có võ công... Y là một đại cao thủ kỳ tuyệt nhưng không lộ hình tích. Những cao thủ như Trương Quảng mới đáng sợ. Đáng sợ hơn tất cả những cao thủ nào có danh có tiếng trên giang hồ."

Ý niệm đó lướt qua trong đầu Thượng Quan Nghi. Lão bất giác buông một tiếng thở dài. Tiếng thở dài của Thượng Quan Nghi như thể phả ra luồng khí chưởng đủ mạnh để thổi thủ cấp Dương Đình Trạc rời khỏi cổ rơi xuống sàn gạch.

- Bộp...

Đầu của Dương Đình Trạc rơi xuống sàn gạch, đến lúc này như thể y mới cảm nhận được cái đau mà hai cánh môi bỗng dưng mấp máy nhưng không thốt được ra lời.

Cái chết khùng bố của Dương Đình Trạc khiến cho năm vị bang chủ còn lại hồn siêu phách lạc. Chẳng ai bảo ai mà đồng thời liền về sau hai bộ.

Trương Quảng thắp xong nén hương ghim vào bàn hương án, rồi mới quay mắt nhìn lại. Chàng từ tốn nói:

- Tham vọng lớn... họa kiếp lớn. Điều đó tại hạ đã nói với Dương bang chủ rồi.

Chàng dời mắt nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Thượng Quan bang chủ... Mặc dù Kim Tiền bang không có tham gia vào cuộc huyết sát tại Thiên Vân trang, nhưng bang chủ đã dụng Kim lượng thưởng cho bất cứ ai tham gia vào cuộc tắm máu người Thiên Vân trang... bang chủ cũng có tội với người Thiên Vân trang... Bây giờ bang chủ hãy quyết định cho hành động của mình.

Thượng Quan Nghi buông một tiếng thở dài. Lão từ tốn nói:

- Lão phu biết tội của mình rồi

Thượng Quan Nghi nói rồi bước thẳng đến bàn hương án, chọn lấy một chiếc khăn tang chích lên đầu, rồi quỳ xuống phía trước án thư. Lão ôm quyền trình trọng khẩn:

- Thiên Vân trang chủ... Hãy thứ tội cho Thượng Quan lão phu.

Lão nói đủ lớn để Trương Quảng nghe.

Khẩn xong, Thượng Quan Nghi hành đại lễ.

Chờ lão hành đại lễ xong, Trương Quảng mới chậm rãi nói:

- Kể từ hôm nay... Thượng Quan bang chủ không còn là Kim Tiền bang chủ nữa... Tất cả cơ nghiệp của Kim Tiền bang sẽ được đem đi phát chẩn cứu tế bá tính. Thượng Quan tiên bối chỉ còn được giữ lại những gì thật cần thiết và nhà cửa thôi.

Nghe Trương Quảng phán câu này, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt Thượng Quan Nghi. Lão nhìn lên Trương Quảng lắp bắp:

- Trương... Du... Trương hiền đệ... Cơ nghiệp Kim Tiền bang là cả một đời lão phu tạo dựng... Không chỉ lão phu còn có bao nhiêu tiền nhân khác nữa... Chẳng lẽ... lại đổ sông... đổ biển sao?

Trương Quảng nhìn Thượng quan Nghi:

- Người đã rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ cần chi đến cơ nghiệp Kim Tiền bang. Kim Tiền bang đã thuộc về võ lâm....

Trương Quảng khe khẽ nói tiếp:

- Thượng Quan tiên sinh... Mặc dù người không giữ cơ nghiệp Kim Tiền bang nữa, nhưng trọng chức của người đối với bá tính sẽ được Trương Quảng cho hưởng đặc ân không để cho người trở thành kẻ hàn vi đâu.

Thượng Quan Nghi cắn răng vào môi.

Mặt lão trông thật khổ não, lão miễn cưỡng cúi đầu nhìn xuống. Thượng Quan Nghi nghĩ thầm: "Bổn nhân buộc thôi một bước với người đó... Nhưng ta không bỏ qua việc này cho người đâu".

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão phu đa tạ Trương công tử.

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi miễn cưỡng đứng lên rồi bước qua bên kệ hương án nhìn những người còn lại.

Trương Quảng rọi mắt vào Trữ Thành Danh:

- Đến lượt Trữ bang chủ.

Trữ Thành Danh nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Trương Quảng... Trữ mỗ không muốn như Kim Tiền bang đâu.

- Vậy bang chủ hãy thực hiện việc làm của mình trước khi muốn đoạt Kiểm lĩnh.

Trữ Thành Danh nhìn sang Huyết Y bang chủ Cốt Thường Bang gắt giọng nói:

- Các vị... Sao chúng ta không hợp lực tiêu diệt tiểu tử này?

Các trưởng bang liền xướng theo Trữ Thành Danh:

- Các vị bang chủ... chúng ta phải hợp lực thôi

Khương Trọng Bá lưỡng lự rồi nói:

- Hợp lực ư... nếu chuyện này đồn đãi ra ngoài võ lâm thì còn mặt mũi nào...

Trữ Thành Danh nói:

- Thần Phục bang chủ... Đến lúc này Khương bang chủ còn câu nệ tiểu tiết làm gì nữa?

Giết tiểu tử kia rồi, chúng ta sẽ phân định ai là người làm chủ Kiếm lĩnh có hơn không? Chẳng lẽ để cho một tiểu tử vô danh trở thành chủ nhân của chúng ta.

Trương Quảng nhìn Trữ Thành Danh, từ tốn nói:

- Trữ bang chủ muốn hợp công để đối phó với tại hạ cũng được. Nhưng trước hết Trữ bang chủ và những vị muốn hợp công hãy đốt tang chế đối với Thiên Vân trang.

Trương Quảng vừa nói vừa hốt lấy bốn vành khăn tang còn lại lia về phía bốn vị bang chủ. Bốn khăn tang bay là đà về phía bốn vị bang chủ còn lại. Mỗi người đón lấy một chiếc khăn tang.

Trương Quảng nói:

- Bốn vị hãy quyết định hành động của mình đi.

Trữ Thành Danh nhìn Cốt Thường Bang và Khương Trọng Bá.

Họ Trữ nói:

- Thần Phục bang chủ... Chúng ta không hợp lực không được.

Trọng Bá lắc đầu:

- Khương mỗ không làm được như lão... Khương mỗ thà mặt đối mặt với Trương tiểu tử còn hơn giả hạ sách đó.

Trữ Thành Danh nhìn sang Cốt Thường Bang:

- Ta và huynh vậy.

Y trầm giọng nói:

- Trọng Bá... Nếu như Trữ mỗ và Cốt huynh đây giết được tiểu tử kia thì Kiếm lĩnh võ lâm sẽ thuộc về chúng ta chứ?

Trọng Bá tròn mắt nhưng chỉ thốt được một lời:

- Ồ...

Thừa Phát thét lên:

- Kiếm lĩnh võ lâm phải thuộc về Cái Bang mới đúng... Vì Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Chấp Pháp trưởng lão vừa nói vừa bất ngờ quăng mạnh vành tang chế về phía chiếc chân đèn gần đó, rồi bất ngờ thi triển đả cầu bồng lao đến Trương Quảng.

Ngọn đả cầu bồng chia làm ba hướng thượng trung và hạ, chụp lên thân ảnh của chàng.

Vừa khởi phát bổng pháp tuyệt công của Cái Bang, Thừa Phát vừa muốn đoạt ngay lấy thanh kiếm lĩnh đang đặt trên đài vong mạng.

Tả thủ của lão đặt vào chuôi thanh kiếm lĩnh thì đả cầu bổng đã bị Trương Quảng nắm cứng rồi. Thừa Phát dồn lực giật lưỡi kiếm nhưng thanh kiếm lĩnh dính cứng trong dài không sao nhấc lên được.

Lão buột miệng nói:

- Quái gở.

Không nhấc được lưỡi kiếm lĩnh ra khỏi đài vong mạng, Thừa Phát hốt hoảng vô chưởng công tiếp vào vùng thượng đẳng của Trương Quảng.

Chưởng kinh của lão chấp pháp Cái Bang Thừa Phát như thể chạm vào một màng ảo khí quái dị, hất lão lùi lại hai bộ. Lão vừa trụ thân thì cảm nhận đại huyết chấn tâm nhói buốt đau đến tận óc.

Mắt Thừa Phát trưởng lão tối sầm, vung tay ôm lấy ngực thì nhận ra ngọn đả cầu bổng tén vật truyền thân của Cái Bang đang ghim trên ngực mình.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát mới rặn được thành lời:

- Lão Thừa chết ư?

Lão chỉ nói được mấy câu, cố mở mắt để giữ mạng của mình nhưng bóng tử thần đã vụt qua đôi con ngươi lão tạo ra một khoảng tối thăm thẳm phủ lên thần thức, để rồi chẳng còn biết gì nữa.

Chấp pháp trưởng lão Cái Bang Thừa Phát đổ sầm đến trước, khiến cho ngọn đả cầu bổng chẳng khác nào một cây đinh khổng lồ xuyên qua ngực lão, nhú ra sau lưng.

Cái chết của Chấp pháp trưởng lão càng khiến cho Trữ Thành Danh, Cốt Trường Bang lẫn Khương Trọng Bá kinh hồn lạc phách. Ba người nắm ba vành tang chế trong tay mà người cứ run bần bật.

Trữ Thành Danh giờ im như thóc nhìn qua Cốt Trường Bang và Khương Trọng Bá. Cổ họng của gã như thể có khối chì nóng hổi chặn ngang không sao thốt được thành lời.

Huyết Y bang chủ Cốt Trường Bang bậm môi nhăn mặt. Lão lưỡng lự rồi bất ngờ chích khăn tang lên đầu mình bước đến hành đại lễ trước bàn án thư bài vị.

Trữ Thành Danh nói:

- Cốt bang chủ.

Huyết Y bang chủ Cốt Trường Bang nhìn lại Trữ Thành Danh:

- Cốt mỗ biết tội của mình với Thiên Vân trang chủ.

Lão nói xong nhìn lại Trương Quảng.

- Du thiếu trang chủ... Hãy thứ lỗi cho Cốt mỗ.

Trương Quảng nhìn Cốt Trường Bang:

- Trang chủ biết giữ mạng của mình... Và biết nhận phần lỗi của mình... tất bang chủ được sống... Nhưng người sẽ mãi mãi không còn là bang chủ Huyết Y bang... sẽ mãi mãi rời bỏ võ lâm giang hồ.

Trương Quảng nói xong điểm chỉ vào đại huyệt bách bội của Cốt Trường Bang.

Cốt Trường Bang rú lên:

- Thiếu hiệp phế bỏ võ công của tại hạ.

Trương Quảng rút chỉ pháp lại rồi nói:

- Không sai!

Chân diện Cốt Trường Bang nhăn nhúm trông thật khổn khổ. Lão bật khóc như một đứa trẻ nít trông thật tội nghiệp.

Trữ Thành Danh biến sắc nhợt nhạt.

Lão lắc đầu nói:

- Trữ mỗ không thể để mình rơi vào tình trạng của Cốt Trường Bang đâu. Trữ mỗ thà chết

Khương Trọng Bá, Thần Phục bang chủ nghiêng răng ken két. Y miễn cưỡng nói:

- Trương Quảng... Người sẽ xử như vậy với Khương mỗ chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Không sai... Trương Quảng sẽ hành xử đúng như vậy.

- Vậy Khương mỗ liệu sống chết với người.

Khương Trọng Bá vừa nói vừa toan thi triển lôi quyền nhưng Thượng Quan Nghi vội cản lại:

- Thần Phục bang chủ...

Trọng Bá rút lôi chưởng về.

Thượng Quan Nghi nói:

- Khương bang chủ! Chúng ta thật ra cũng có tội với Thiên Vân trang. Phải tạ tội với Trương công tử thôi. Đừng phí mạng mình...

Lão nhìn lại Trương Quảng:

- Trương công tử! Nếu như công tử phế bỏ võ công của tất cả mọi người thì Lục đại bang đâu còn người nào để giúp công tử hợp sức để tiếp tục sứ mạng trả thù cho Thiên Vân trang, đối phó với các môn các phái kia.

Trương Quảng lắc đầu nhạt nhẽo nói:

- Trương Quảng đâu có ý lập Lục đại bang để đảm đương chức vị minh chủ. Cái Trương Quảng cần là các vị phải tạ tội trước vong linh của những người chết oan uổng thôi.

Trương Quảng nói rồi cầm lấy thanh kiếm lệnh. Chàng từ từ nâng thanh kiếm lệnh lên khỏi đầu. Cổ tay chàng lắc nhẹ một cái. Năm đạo tử quang phát ra từ lưỡi kiếm lệnh, hướng về phía cánh cửa đối diện.

- Chát.

Cánh cửa kiên cố bị năm đạo tử quang phá toang đổ sập xuống trước mặt Khương Trọng Bá và Trữ Thành Danh. Chỉ tử quang của kiếm lệnh thôi đã có uy lực như vậy rồi, thử hỏi lưỡi kiếm kia còn như thế nào nữa.

Trữ Thành Danh lẫn Khương Trọng Bá mặt cắt không còn một giọt máu.

Đôi uy nhân hừng hừng của Trương Quảng chiếu vào hai người.

Khương Trọng Bá buông tiếng thở dài. Bây giờ thì thất cả những nét cương quyết đoán của y tan biến mà thay vào đó là khuôn mặt chảy dài, khổ não.

Khương Trọng Bá buông tiếng thở dài rồi bất giác chích khăn tang chế lên đầu.

Y nói;

- Ta tự phế bỏ võ công của mình.

Lão nói rồi tự điểm chỉ vào đại huyệt bách hội. Toàn thân lão run bần bật, mồ hôi xuất huyệt đầm người. Khương Trọng Bá buông thẳng hai tay, chậm rãi bước đến hành đại lễ trước bàn án thư bài vị.

Khương Trọng Bá hành đại lễ xong, mới đứng lên nói với Trương Quảng:

- Trương công tử... Mấy trăm nhân mạng đổi lấy võ công mấy chục năm khổ luyện của Khương mỗ... Cũng đáng lắm... Bây giờ Khương mỗ đã là kẻ tầm thường... Không dám bước vào võ lâm nữa... Ta giao Thần Phục bang lại cho Trương công tử mà cùng với Cốt Thường Bang tìm chốn hoang sơn mai danh ẩn tích... Trương công tử chuẩn y cho sự thỉnh cầu này chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Bang chủ cứ đi... Nếu tại hạ biết chốn mai danh ẩn tích của bang chủ, một ngày nào đó tìm đến đối ẩm với người

- Đa tạ công tử.

Khương Trọng Bá nói xong ôm quyền xá rồi chậm rãi quay bước tiến ra cửa

Còn lại một mình, Trữ Thành Danh càng lúng túng hơn.

Y còn chưa biết hành xử thế nào thì bất ngờ nghe tiếng rú kinh khiếp của Khương Trọng Bá. Thân ảnh lực lưỡng khổng lồ của Khương Trọng Bá như một cánh diều từ ngoài cửa bay vụt vào trong, va lưng vào cây rầm.

Y nằm duỗi dưới đất, đan điền nát bét, lục phủ ngũ tạng phơi cả ra ngoài

Cái chết của Khương Trọng Bá khiến Trữ Thành Danh hồn siêu phách lạc, chích luôn vành tang chế lên đầu, lập bập nói:

- Ta đầu tội... Ta đầu phục...

Trong khi Trữ Thành Danh hồn siêu phách lạc, thốt ra những lời nói đó thì Trương Quảng cùng ngây mặt nhìn ra cửa.

Đứng ngay ngưỡng cửa là một người vận thụng y có mũ trùm đầu trong chẳng khác nào bóng dáng tử thần cõi a tỳ. Người vận thụng y chẳng ai khác chính là Tiết Mặc Chước.

Đứng sau lưng Mặc Chước chẳng ai khác mà chính là Chu Kiến Văn.

-- o O o --

Hồi 38

Dị Biến Trùng Trùng

Dôi mắt ngời ngời của Tiết Mạc Chước rọi về phía Trương Quảng và và Thượng Quan Nghi. Chạm vào hai luồng uy nhân Của Tiết Mạc Chước, Trương Quảng cảm nhận ngay sắc màu chết chóc ẩn tàng trong hai luồng uy nhân kia.

Thượng Quan Nghi lần Cốt Thường Bang thối hẳn về sau ba bộ, thậm chí ép lưng vào tường khi đối nhãn với uy quang của Tiết Mạc Chước.

Tiết Mạc chước chậm rãi bước vào. Mụ giở chiếc mũ trùm đầu ra phía sau. Chân diện của mụ đập vào nhãn quang của Trương Quảng. Đôi hốc mắt sâu hoắm, sóng mũi quắp, đôi môi dày, cùng nước da tái nhợt tái nhợt của Tiết Mạc Chước khiến kẻ đối diện phải liên tưởng đến bóng sắc tử thần nơi cõi a tỳ.

Mạc Chước nói:

- Ai là Trương Quảng.

Trương Quảng ôn nhu nói

- Chính tại hạ...

Trương Quảng chỉ vào Khương Trọng Bá.

- Khương bang chủ chết bởi tay lão mẫu?

- Người gọi ta là lão mẫu à?

- Thế lão mẫu muốn tại hạ gọi bằng gì?

Mạc Chước buông một tiếng thật nhạt nhẽo.

- Nương nương...

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng tham kiến nương nương

Mạc Chước chú nhãn vào thanh trường kiếm trên tay Trương Quảng:

- Trên tay người có phải là kiếm lệnh võ lâm?

- Không sai.

Mạc Chước cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Trương Quảng.. Người có muốn làm đồng tử của bốn nương không. Nếu muốn làm đồng tử của bốn nương thì hãy trao quyền chủ kiếm cho bốn nương.

Trương Quảng lắc đầu.

- Tại hạ không có ý định đó... Nương nương miễn thứ.

- Nếu người chống lại ý của bốn nương thì người sẽ chết đó.

Nghe Tiết Mạc Chước đối đáp với Trương Quảng, Kiến Văn lộ vẻ lo lắng. Y nhỏ giọng nói với Tiết Mạc Chước:

- Nướng nướng.. Mục đích của chúng ta là giết Trương Quảng chứ đâu có ý chiêu dụ hắn.

Nhìn lại Chu Kiến Văn, Mạc Chước nói:

- Bốn nướng có ý chiêu dụ hắn là quyền của bốn nướng. Bốn nướng thích hắn... Đồng tử... Người không nên chen vào.

Kiến Văn cúi mặt nhìn xuống.

Nhìn lại Trương Quảng, Mạc Chước nói:

- Trương Quảng... Bốn nướng thích người đó... Hãy ngoan ngoãn làm đồng tử cho bốn nướng, rồi bốn nướng sẽ truyền thụ võ công địa tuyệt cho người.

- Hóa ra võ công địa tuyệt là của nướng nướng. Nướng nướng hắn đã truyền thụ võ công cho Kiến Văn huynh.

- Chỉ một phần rất ít võ công địa tuyệt thôi... Kiến Văn đã có thể xưng hùng bá trong võ lâm rồi. Bốn nướng nghĩ người có căn cơ hơn đồng tử Kiến Văn đó.

- Tại hạ không có chủ định thụ giáo võ công của nướng nướng.

- Nghĩa là người không đồng ý bất cứ điều gì bốn nướng yêu cầu cả.

Nghe Mạc Chước nói ra câu này, Kiến Văn thở phào nhẹ nhõm như thể vừa trút được cả một gánh nặng quần vai gã.

Y nhỏ giọng nói:

- Nướng nướng... Y đã khiến Kiến Văn bị thương đó. Nướng nướng, một mình Kiến Văn không đủ hầu hạ nướng nướng sao?

Mạc Chước cau mày:

- Có hai vẫn hơn một.

Kiến Văn cúi mặt nhìn xuống nghĩ thầm: "Mụ dâm dăng này đòi hỏi như thế quả là không còn ai bại hoại hơn mụ".

Trong khi Kiến Văn suy nghĩ thì Mạc Chước hỏi lại Trương Quảng:

- Trương Quảng... Bốn nướng hỏi lại lần nữa... Người có đồng ý về với bốn nướng không?

- Trên tay tại hạ là kiếm lệnh võ lâm... Thấy Kiếm lệnh như thấy Minh chủ... Nướng nướng còn muốn Minh chủ về đầu phục ai nữa?

- Trương Quảng... Người đã nói thế rồi, bốn nướng sẽ giết người.

Trương Quảng điềm nhiên đáp lời:

- Tại hạ sẵn lòng thỉnh giáo võ công địa tuyệt của nướng nướng.

- Trương tiểu tử... Người suy nghĩ rồi mới thốt ra câu nói đó chứ.

- Hãy cho Trương Quảng thấy võ công của nướng nướng đi.

- Người sẽ được thấy ngay đây.

Tiết Mạc Chước vừa nói vừa thi triển bộ pháp thần kỳ. Mụ chỉ hơi lắc mình, thân ảnh nhoang nhoáng như bóng quỷ ma trời rồi vô tới Trương Quảng ba đạo chỉ.

Nghe tiếng chỉ phong, Trương Quảng phát triển kiếm chiêu. Kiếm quang của chàng phát ra tỏa rợp một góc đại sảnh lục lầu, hứng lấy ba chỉ chết người của Tiết Mạc Chước.

- Keng.. Keng... Keng...

Mặc dù chàng đã vận đến tám thành nội lực, dụng tới kiếm lệnh võ lâm nhưng vẫn cảm thấy hổ khẩu mình tê buốt, những tương mạch môn bị rách toạc.

Tiết Mạc Chước thối lui lại hai bộ nhìn Trương Quảng:

- Trương tiểu tử... Đỡ một lúc được ba đạo Vô hình chỉ của bốn nương, ngươi cũng có bản lĩnh đó.

Trương Quảng ung dung đáp lời:

- Đến lượt Trương Quảng bồi tiếp nương nương đây.

Nói dứt câu, Trương Quảng thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, năm đạo tử quang từ kiếm lệnh phát ra, tợ năm luồng tầm sét chụp tới Tiết Mạc Chước.

Mạc Chước buột miệng thốt:

- Tử kiếm khí.

Mụ thốt ra câu đó nhưng không né tránh mà dựng hữu thủ. Từ năm đầu ngón tay có những chiếc vuốt nhọn hoắc phát ra năm đạo chỉ, đen xì hứng lấy năm đạo tử kiếm khí của kiếm lệnh võ lâm.

Cả tòa nhà lục giác run lên bần bật những tưởng nó sẽ sập xuống bất cứ lúc nào. Sự chấn động kia còn rung chuyển thì kiếm ảnh cũng chớp động, cắt một đường vòng cung hướng vào Tiết Mạc Chước...

Lần này đúng là Tiết Mạc Chước chẳng dám xem thường Trương Quảng nữa. Nhưng mụ cũng chẳng một chút e dè với kiếm chiêu của chàng. Kiếm ảnh chụp tới, Tiết Mạc Chước dựng hai ống tay áo thụng phát ngang để gạt lưỡi kiếm lệnh võ lâm.

- Chát...

Những tưởng lưỡi kiếm lệnh sẽ chém lìa đôi ống tay áo thụng của Tiết Mạc Chước, nhưng hoàn toàn ngoài sự chờ đợi của Trương Quảng, mặc dù kiếm lệnh võ lâm là một báu kiếm, chém sắt như chém bùn nhưng khi chạm vào ống tay áo thụng của Mạc Chước thì công năng của nó chẳng khác gì một thanh kiếm thường, cắt vải không đứt. Lưỡi kiếm lệnh bị ống tay áo thụng của Tiết Mạc Chước đánh bật qua trái.

Cùng với động tác đó, Mạc Chước vỗ tả chưởng công trực diện Trương Quảng.

Mụ vừa đỡ chiêu, vừa phản công nhưng mọi thao tác vừa chuẩn đích vừa nhanh đến độ khó tin. Chiêu công của Mạc Chước buột Trương Quảng phải vỗ hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng chứ không còn sự lựa chọn nào khác.

- Ấm..

Chưởng của chàng và Tiết Mạc Chước chạm thẳng vào nhau tạo ra tiếng sấm động vang rền ngay trong tòa biệt lầu.

Trương Quảng bị trượt dài về sau những bốn trượng, trong khi Mạc Chước lại lún chân sâu quá đế hài. Mặc dù sàn đại sảnh lục lầu được kết tạo bằng những phiến đá phẳng lì.

Trương Quảng đối một chưởng đỡ thẳng đón thẳng vào Tiết Mạc Chước những tưởng như có tia sét bổ thẳng vào tay mình, làm rách cả hổ khẩu, mà đau đớn đến độ hoa cả mắt. Khí huyết chàng nhộn nhạo không sao kiềm chế được, cuối cùng thì thổ ra một vò máu bầm.

Mạc Chước nói:

- Tiểu tử, nếu người đỡ được một chưởng này nữa... Người đáng là võ lâm minh chủ thế hệ sau của bốn nương.

Mạc Chước vừa nói vừa dẫn đến một bộ. Đôi song thủ của mụ dựng lên trông tựa như những ngón cầm nã thủ của ưng thảo công, đồng thời cũng giống với lối truy hồn của bọn sứ giả a tỳ. Từ mười đầu ngón tay của mụ, mười đạo khí chỉ phát ra rồi đan chéo lại chẳng khác nào dây thừng xoay cuộn lao đến Trương Quảng.

Nói thì chậm nhưng những hiện tượng đó xảy ra không đầy một cái chớp mắt. Trương Quảng hoành lưỡi kiếm lịnh đỡ lấy chỉ khí quái dị của Mạc Chước.

- Chát...

Đạo chỉ khí đầy sức mạnh chạm vào lưỡi kiếm lịnh. Trương Quảng cảm tưởng mình vừa hứng cả một lưỡi tầm sét khổng lồ nện trực tiếp vào lưỡi kiếm, không làm sao giữ nó lại được trong tay chàng.

Lưỡi kiếm lịnh bật ra khỏi tay chàng, lao đến ghim vào cây cột chống mái lều.

Lưỡi kiếm ghim sâu vào thân cột, chuôi nó run bần bật.

Tiết Mạc Chước nói:

- Tiểu tử... Đón tiếp một đạo U linh thần quyết của bốn nương nữa đây.

Đạo khí kinh xoáy tròn do mười đạo chỉ kết hợp lại như dây thừng lại cuốn cuộn về phía Trương Quảng. Chàng ập tay vào nhau vận tất cả công lực, tạo ra một ảo khí như bức tường trước mặt mình hứng lấy đạo khí chưởng quái dị của Tiết Mạc chước.

- Âm...

Đôi cước pháp của Trương Quảng như thể đôi lưỡi cày, cày trên mặt đá hoa cương, đồng thời thổ ra một vò máu đỏ thẫm. Chàng vừa trụ bộ, liền thi triển luôn khinh thuật thần kỳ lao ra cửa tòa lều.

Chu Kiến Văn quát lớn:

- Chặn hẳn lại...

Miệng thì quát như vậy, nhưng chân của Kiến Văn cứ như bị đóng đinh xuống sàn biệt lều lục giác.

Trương quảng lao ra khỏi cửa biệt lều rồi, Kiến Văn mới hối hả nói với Mạc Chước:

- Nương nương... Đừng để hắn đào thoát.

Mạc Chước buông một câu thật lạnh nhạt:

- Để y đi... Đừng cản y lại.

Mụ nhìn Kiến Văn:

- Kiến Văn... giờ thì người đã có quyền sở hữu ở đây... Thu xếp xong mọi việc rồi đến hầu hạ bốn nương tại biệt phòng Vu Sơn.

Nói rồi Tiết Mạc Chước đi thẳng ra ngoài cửa mà chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại.

Mạc Chước đi rồi, Kiến Văn mới nhìn lại mọi người đang có mặt tại tòa biệt lầu lục giác. Y thả bước chậm rãi đến rút lưỡi kiếm linh võ lâm. Dùng hai ngón tay vuốt nhẹ trên lưỡi kiếm, Kiến Văn nói:

- Thượng Quan bang chủ...

Nghe Kiến Văn gọi đến tên mình, Thượng Quan Nghi giật thót ruột nhưng vẫn kiên cường bước đến đứng trước mặt Kiến Văn. Kiến Văn nhìn Thượng Quan Nghi.

- Bang chủ còn nhớ Kiến Văn không?

Thượng Quan Nghi bối rối, miễn cưỡng nói:

- Lão phu lúc nào cũng nhớ đến công tử.

- Bang chủ luôn nhớ đến Kiến Văn... Thảo nào Kiến Văn cũng nhớ đến bang chủ.

Y vuốt lưỡi kiếm linh rồi hỏi Thượng Quan Nghi:

- Sao... bang chủ lại luôn nhớ đến Kiến Văn?

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài:

- Trương Quảng gian trá đã phỉnh lừa lão phu, suýt chút nữa tiêu tan cả cơ nghiệp.

Kiến Văn cau mày:

- Bang chủ nói cho vừa lòng Kiến Văn đó à?

Thượng Quan Nghi thở dài lắc đầu:

- Lão phu không lừa công tử đâu.

Lão từ tốn thuật lại tất cả mọi sự việc xảy ra trong biệt lầu lục giác trước khi Kiến Văn và Tiết Mạc Chước đến.

Thượng Quan Nghi buông tiếp một tiếng thở dài nữa rồi nói:

- Lão phu không ngờ Trương Quảng lại là Du Thiên Bảo hậu duệ của Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng.

Kiến Văn nhìn sững Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi:

- Hắn là Du Thiên Bảo sao?

Thượng Quan Nghi chỉ bàn án hương để bài vị:

- Kiến Văn công tử xem...

Chu Kiến Văn nhìn bàn hương án rồi ngửa mặt cười khàn khạch. Y vừa cười vừa hỏi Thượng Quan Nghi:

- Vậy bang chủ đã nhận ra ai là kẻ gian trá?

- Bây giờ lão phu mới có thể nhận ra...

Kiến Văn chấp tay sau lưng:

- Nhận ra rồi bang chủ sẽ chọn ai trong hai người, Kiến Văn và Trương Quảng. À... Hắn là Du Thiếu Bảo chứ.

- Lão phu tất nhiên phải chọn Kiến Văn công tử rồi.

- Kiến Văn làm gì được nào.

- Lão phu tin Kiến Văn công tử chân thành hơn tên tiểu tử Trương Quảng gian trá kia.

Kiến Văn gật đầu:

- Được... Bang chủ đã tin Kiến Văn thì Kiến Văn sẽ đáp lại tình ý của bang chủ. Kiến Văn sẽ báo với nương nương giúp bang chủ trở thành Minh chủ lục đại bang... Bang chủ có chịu không?

Mặt của Thượng Quan Nghi phấn khích hẳn lên:

- Kiến Văn công tử... Lão phu có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng đến chuyện này. Nhưng nếu nó là sự thật thì lão phu cũng không biết lấy gì đền đáp cho công tử.

Kiến Văn cười phá lên khăng khắc.

Y vừa cười vừa nói:

- Bang chủ có một thứ đền đáp cho tại hạ đó.

- Kiến Văn công tử cứ nói.

Kiến Văn xua tay cho Trữ Thành Danh và Cốt Trường Bang lui ra xa rồi nhìn Thượng Quan Nghi nhỏ giọng nói:

- Có một thứ mà tại hạ lúc nào cũng tơ tưởng đến, đó là Thượng Quan Uyên Uyên... ái nữ của bang chủ...

Y nường mày:

- Hẳn bang chủ không nỡ từ chối với lời đề nghị của Kiến Văn?

Những tưởng đâu Thượng Quan Nghi sẽ từ chối, nhưng không ngờ lão lại cất tiếng cười đắc ý. Lão hồ hởi nói:

- Vinh hạnh cho Kim Tiền bang... Vinh hạnh cho Kim Tiền bang. Lão phu rất sẵn lòng... rất sẵn lòng.

Kiến Văn nghiêm giọng nói:

- Chuyện này chỉ Kiến Văn và lão biết thôi... Tuyệt nhiên phải giấu nương nương..Nếu lộ đến tai nương nương thì không ai trong chúng ta gánh vác nổi đâu...Thượng Quan bang chủ nên nhớ Kiến Văn là đồng tử của nương nương.

- Lão phu biết... Chừng nào công tử mới thay thế được nương nương.

- Ngày đó không xa đâu... Nếu tự thành võ công địa tuyệt thì ta sẽ làm Thiên hạ đệ nhất nhân trong võ lâm giang hồ.

- Lão phu rất mong đến ngày đó để được đi bên cạnh Kiến Văn công tử.

Kiến Văn cười khẩy:

- Ngược lại Kim Tiền bang chủ sẽ được ta gọi là Nhạc phụ.

Y cười khẩy một tiếng nữa rồi đặt thanh kiếm lịnh vào tay Thượng Quan Nghi:

- Lão bang chủ đừng làm điều gì hồ đồ khiến nương nương phật ý. Chỉ một chút phật ý của nương nương thôi... Kiến Văn không gánh nổi cho bang chủ đâu. Nhớ lời Kiến Văn đó.

- Lão phu sẽ ghi nhớ lời của công tử.

Vỗ vai Thượng Quan Nghi như kẻ bề trên vỗ vai hậu sinh của mình, Kiến Văn nói:

- Thượng Quan bang chủ cố gắng sắp xếp, sớm cho Kiến Văn gặp Thượng Quan Uyên Uyên đó nhé.

Thượng Quan Nghi giả lả cười rồi nói:

- Kiến Văn công tử yên tâm... Lão phu sẽ sớm tạo điều kiện cho người hợp duyên.

Kiến Văn nhìn lão, cười mỉm rồi nói:

- Thiên hạ đồn đãi Thượng Quan bang chủ là kẻ gian trá khó lường nhưng Kiến Văn lại nghĩ khác mọi người. Bang chủ chẳng gian trá mà lại rất thành thật, đáng để Kiến Văn khâm phục, khẩu phục. Miễn sao bang chủ phải giữ lời hứa với Kiến Văn là được rồi.

Y thốt ra câu nói đó bằng chất giọng thật từ tốn nhưng Thượng Quan Nghi lại có cảm giác vừa mới nhận cả một chậu nước sôi tạt thẳng vào mặt khiến mặt lão nóng bừng.

Kiến Văn chấp tay sau lưng khẽ bước đi ra cửa. Y vừa đi vừa nói:

- Mong rằng bang chủ không làm cho tại hạ thất vọng.

Y bước ra khỏi ngưỡng cửa biệt lầu lục giác cất tràng cười vang dội. Tiếng cười của Kiến Văn tựa muôn ngàn chậu nước nóng tạt vào mặt Thượng Quan Nghi khiến lão sa sầm mặt, và mồ hôi tuôn ướt đầm trường bào. Hai cánh môi của Thượng Quan Nghi mím lại... lão dõi mắt nhìn theo Kiến Văn.

- Tiểu tử... người cứ cười đi... Rồi cũng có ngày cờ sẽ đến tay Thượng quan Nghi này".

-- o O o --

Hồi 39

Tiếng Tình

Thể Ngọc lưỡng lự một lúc rồi mới dám bước vào biệt sảnh của cung chủ Giáng Hoa. Minh Thần cung chủ ngồi trên bồ đoàn hoa sen, tay bắt ấn quyết, vẻ mặt thật trang trọng, toát ra sự nghiêm khắc lạnh lùng.

Thể Ngọc lưỡng lự rồi bước đến trước bồ đoàn quỳ xuống.

Minh thần cung chủ nói:

- Thể Ngọc không cần phải quỳ thủ lễ như những người khác. Con là con của mẹ mà.

Thể Ngọc nhìn lên:

- Mẫu thân.... Ngọc nhi đến cầu kiến mẫu thân.

Minh thần cung chủ nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Ngọc nhi không nói ra, nhưng ta biết con cầu xin gì rồi. Phải con lại xin ta tha cho con rời Minh Thần cung một lần nữa?

Thể Ngọc gật đầu:

- Dạ... con cầu xin mẫu thân cho con được rời Minh Thần cung để ra ngoài tìm người đã giả dạng Ẩn tướng ma tôn sát hại Thảm bá bá.

- Đó có phải là lý do chính đáng không?

Minh thần cung chủ thả tay bắt ấn quyết rồi từ từ đứng lên. Người chấp tay sau lưng bước theo những bệ tam cấp rời bồ đoàn hoa sen bước xuống đứng đối mặt với Giáng Thể Ngọc:

- Ngọc nhi... ta đã nói với con đừng nhắc đến chuyện của Thảm Mộc Cương nữa... Ta xem như số mạng của Thảm bá bá của con là vắng phần hưởng lộc thôi.

Thể Ngọc cau mày nói:

- Mẹ... Thảm bá bá là người của Minh thần cung... Chẳng lẽ mẹ không truy cứu mà lại bỏ qua chuyện này sao?

Minh Thần cung chủ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Giang hồ mệnh mong biết ai là kẻ giả dạng Ẩn tướng ma tôn. Có thể Ẩn tướng ma tôn Du Cát Đằng còn sống và phục hận. Nếu đúng như vậy, mẹ càng không muốn Ngọc nhi rời Minh thần cung.

Minh thần cung chủ đổi giọng lạnh lùng:

- Theo mẹ suy đoán, Ngọc nhi rời Minh thần cung không phải vì cái chết của Thảm bá bá đâu... Mà đúng ra là con chỉ muốn đi tìm tên tiểu tử Trương Quảng thôi.

Thể Ngọc nhăn mặt nói:

- Mẹ... Trương huynh đã từng cứu con... Thậm chí huynh ấy còn cho con những thứ nhiều hơn thế nữa...

Minh thần cung chủ cau mày nạt ngang.

- Im...Thể Ngọc... Mẹ không muốn con gặp gã tiểu tử vô danh tiểu tốt đó. Con không biết sao?

Thể Ngọc dậm chân.

- Mẹ cứ xem thường huynh ấy... Huynh ấy mặc dù là người vô danh trên chốn vô lâm giang hồ thật... Nhưng Trương ca ca là người tốt.

- Sao con biết Trương Quảng là người tốt?

- Con biết huynh ấy là người tốt mà

Nàng quì xuống.

- Mẹ... Hãy cho Ngọc nhi lệnh bài rời Minh Thần cung.

Mặt Minh Thần cung chủ đanh lại. Người gần giọng nói:

- Ngọc nhi... Con xem thường lời nói của mẹ sao?

Thể Ngọc lắc đầu.

- Mẹ... Ngọc nhi không dám xem thường lời nói của mẹ đâu... Nhưng...

Cung chủ khoát tay.

- Ta đã quyết định rồi... Ngọc nhi sẽ không được rời Minh Thần cung.

Thể Ngọc bật khóc:

- Mẹ... Sao mẹ lại muốn nhốt Ngọc nhi trong Minh Thần cung? Ngọc nhi có tội gì chứ.

Cung chủ Minh Thần cung nhìn Thể Ngọc rồi quay bước trở lên bồ đoàn. Người yên vị bấm ấn quyết nhìn xuống Thể Ngọc quì bên dưới:

- Thể Ngọc... ta biết con có ân có tình với Trương Quảng, nếu như không muốn nói Ngọc nhi còn có tình với gã tiểu tử đó nữa... Điều đó mẹ không muốn. Nếu con muốn ngao du sơn thủy... Nếu con muốn rời khỏi Minh thần cung, thì trước hết con hãy sánh duyên với Mạc Dân.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Mẹ... Sao mẹ cứ buộc Thể Ngọc phải trao tình cho Mạc Dân ca ca?

Thể Ngọc lắc đầu:

- Thể Ngọc không yêu Mạc Dân ca ca... Mặc dù con biết Mạc Dân huynh rất tốt với con

Minh Thần cung chủ lắc đầu:

- Mẹ đã nói hết lời rồi. Và cũng đã quyết định rồi... Không thay đổi lời đâu.

Thể Ngọc nhăn mặt, nói:

- Sao mẹ lại làm khó Ngọc nhi. Ngay cả tình duyên của Ngọc nhi mẹ cũng ép con theo ý mẹ. Mẹ... Thể Ngọc không có chút tình gì đối với Mạc Dân ca ca cả... Con thật lòng chỉ xem Mạc Dân như bào huynh của mình.

Minh Thần cung chủ gần giọng khe khẽ nói:

- Dừng cãi lời ta... Và đây cũng là quyết định của ta. Chừng nào con chưa báỉ thiên địa kết tình phu phụ với Mạc Dân thì chừng đó con vẫn phải ở trong Minh Thần cung.

Thế Ngọc đứng lên:

- Mẹ bức ép Thế Ngọc.

Nàng nói xong vụt quay bước bỏ chạy ra ngoài. Thế Ngọc vừa chạy vừa tức tưởi khóc. Nàng chạy đến bên hòa giả sơn. soi mặt mình vào hồ bán nguyệt. Thế Ngọc đập tay xuống nước.

- Trương ca ca... Huynh hiểu cho muội không... Mẹ... Sao mẹ lại bức ép con.

Nàng ôm mặt khóc tức tưởi. Thế Ngọc thả tay xuống nhìn mặt mình hiện trong hồ nước nhăm nói:

- Mẹ không cho Thế Ngọc rời Minh Thần cung... Thế Ngọc cũng sẽ tìm cách rời Minh thần cung.

Thế Ngọc nói đến đây thì nghe tiếng chân lạo xạo tiến đến sau lưng mình.

Nàng quay ngoắt lại nhận ra Mạc Dân.

Nàng cau có nói:

- Huynh đến đây làm gì.

Mạc Dân miễn cưỡng nói:

- Ta thấy muội đứng một mình... nghĩ hẵn muội có tâm sự buồn nên định đến an ủi muội.

Thế Ngọc dậm chân lắc đầu:

- Đúng vậy đó... Thế Ngọc có chuyện buồn, nhưng Thế Ngọc không muốn huynh an ủi vớ về đâu... Thế Ngọc không muốn đâu... Huynh đi đi

Mạc Dân buông tiếng thở dài nhìn nàng nói:

- Thế Ngọc muội buồn vì cung chủ không cho muội rời Minh Thần cung để tìm đến với Trương Quảng.

Nàng gật đầu:

- Huynh nói đúng đó.

- Muội đã yêu gã thư sinh vô danh tiểu tốt đó à?

- Thế Ngọc cấm huynh nói Trương ca ca là kẻ vô danh tiểu tốt. Huynh ấy dù sao cũng là một danh y đã từng gia ân cứu Thế Ngọc. Nếu không có huynh ấy thì giờ Thế Ngọc cũng không còn mạng đứng đây với huynh để huynh nói Trương ca ca là kẻ vô danh tiểu tốt.

- Thôi được, Mạc huynh sẽ không dám nói Trương Quảng là kẻ vô danh tiểu tốt.

Nàng bậm hai cánh môi nhìn Mạc Dân, suy nghĩ một lúc thì nụ cười mỉm hiện ra trên hai cánh môi của Thế Ngọc:

- Mạc ca ca nè...

Giọng nói của nàng thật nhỏ nhẹ khiến vẻ mặt đang ủ rũ của Mạc Dân thoát rạng rỡ hẳn lên.

Y nhìn Thế Ngọc mỉm cười nói:

- Muộn muốn nói gì với huynh?
- Ở...ư
- Thế Ngọc làm nũng rồi hỏi:
- Muội nghe mẫu thân cứ khư khư đòi chừng nào muội tế trời tế đất trở thành phu phụ của Mạc ca ca, mẫu thân mới cho muội được lĩnh tiền rồi Minh Thần cung _
- Mạc Dân lưỡng lự rồi nói:
- Đó là ý của cung chủ...
- Huynh có biết vì sao mẹ của Thế Ngọc cứ khư khư buộc Thế Ngọc phải giao tình với ca ca không?
- Mạc Dân lưỡng lự một chút rồi gật đầu:
- Biết.
- Thế Ngọc chấp đôi ngọc thủ xinh xắn vào nhau, hờn hờ nói:
- Muội muốn biết nguyên nhân đó... Ca ca có thể nói cho muội biết được không
- Mạc Dân lưỡng lự một lúc rồi gật đầu:
- Được rồi... Thế Ngọc muốn biết thì huynh sẽ nói cho Thế Ngọc biết... Nhưng chuyện này Thế Ngọc không được thổ lộ với cung chủ đấy nhé.
- Thế Ngọc gật đầu:
- Thế Ngọc hứa sẽ không nói cho mẫu thân biết.
- Mạc Dân nhìn nàng mỉm cười từ tốn nói:
- Cung chủ có thọ đại ân với mẫu thân của huynh. Trước đây mẫu thân của huynh là cung chủ Minh Thần cung... Nhưng người đã truyền chức vị đó lại cho mẹ của Thế Ngọc.
- Thế Ngọc cướp lời Mạc Dân:
- Để trả cái ơn cho mẫu thân của huynh... Mẹ của Thế Ngọc đã hứa gả muội cho huynh.
- Mạc Dân gật đầu.
- Thế Ngọc nheo mày. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Bây giờ thì Thế Ngọc đã có thể nghiệm ra rồi.
- Thế Ngọc nghiệm ra điều gì?
- Mẫu thân không muốn Minh Thần cung lọt vào tay người ngoài. Lệ của Minh Thần cung, thì cung chủ phải là nữ nhân Nhưng Mạc Dân huynh lại không phải là nữ nhân. Cảm cái ơn của mẫu thân huynh trước đây mà mẫu thân của muội cứ khẳng khẳng buộc muội phải kết thân phu phụ với Mạc ca ca.
- Nàng nhìn Mạc Dân, từ tốn nói:
- Mạc huynh... Huynh có yêu muội không?
- Mạc Dân nhìn nàng bằng ánh mắt chan chứa tình. Y nhỏ nhẹ nói:
- Trên thế gian này người huynh yêu thương nhất chính là Thế Ngọc.
- Nàng thở ra, nhẹ lắc đầu:
- Muội hỏi thật huynh câu này nhé...
- Muội hỏi đi.

- Trên thế gian này đâu chỉ mình Thế Ngọc là nữ nhân... Có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn muội. Trong khi đó huynh lại là một trang anh hùng hảo hán mà ai ai cũng tơ tưởng... Có gì lại yêu muội.

- Tình yêu đâu thể nói như muội được. Tình cảm của muội đối với huynh như thế nào?

- Ở... Ở Muội đã suy nghĩ kỹ lắm rồi... Trong tâm của Thế Ngọc... Muội chỉ xem huynh như bào huynh của mình thôi. Thế Ngọc rất cảm kích tấm lòng của huynh... Nhưng tình yêu thì cũng như huynh nói đó... Đâu thể gượng ép được.

Mạc Dân buông tiếng thở dài. Y nhìn nàng ôn nhu hỏi:

- Phải chăng nam nhân mà Thế Ngọc để tâm đến chính là Trương Quảng.

Đôi lưỡng quyền của Thế Ngọc ửng hồng e lệ. Nàng ngập ngừng một lúc rồi khẽ gật đầu.

- Nói ra chỉ hổ thẹn. Đúng là muội yêu Trương ca ca.

Lời nói này của nàng khiến chân diện Mạc Dân thoát danh hấn lại. Y miễn cưỡng nói.

- Một thư sinh vô danh tiểu tốt, lại không có võ công. Thế mà Thế Ngọc lại đặt tình cho y...

Vừa thở ra, vừa lắc đầu. Mạc Dân hỏi tiếp:

- Huynh hỏi muội... Trương Quảng có gì khiến cho muội nặng tình với y chứ?

Nàng nhìn Mạc Dân, lưỡng lự một chút rồi nói:

- Huynh đã hiểu tình yêu rồi mà, sao còn hỏi Thế Ngọc câu đó. Nói đến tình yêu là nói đến sự hòa hợp của hai con tim, hai tâm hồn chứ dựa vào võ công thì đâu thể tạo dựng được tình yêu.

Nàng chớp mắt nhìn thẳng vào mặt Mạc Dân:

- Mạc ca ca... Thế Ngọc thọ ân của Trương ca ca rất nhiều... không có huynh ấy... Muội đâu còn đứng đây với Mạc ca ca.

- Có ân trả ân... Chữ tình đâu thể đổi được từ ân nghĩa.

- Huynh nói rất đúng... ân nghĩa không thể đổi bằng tình yêu...

- Thế tại sao muội vì ân mà đặt tình cho Trương Quảng?

Nàng lắc đầu gượng cười:

- Huynh không hiểu đâu... Thế Ngọc yêu Trương huynh không phải vì ân vì nghĩa... Muội cảm nhận rõ mồn một tình yêu của muội như thế nào khi ở bên huynh ấy.

Mạc Dân lắc đầu:

- Thế Ngọc, Trương Quảng không thể bằng Mạc huynh được.

- Muội biết, Trương ca ca không thể bằng Mạc Dân huynh. Huynh ấy chỉ là một thư sinh trói gà không chặt trong khi Mạc Dân huynh lại là một anh hùng cái thế trong võ lâm và là tổng đàn chủ của Minh Thần cung... Nhưng muội đã yêu Trương huynh rồi...

- Thế Ngọc... Muội có thể quên gã thư sinh vô dụng đó mà... Chúng ta có biết bao kỷ niệm thời thơ ấu với nhau... Huynh nghĩ những kỷ niệm đó mới chính là tình yêu của huynh và muội.

Nàng lắc đầu:

- Mạc ca ca ngộ nhận rồi.

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Muội đã nói vậy... Ta chẳng còn biết nói gì nữa.

Mạc Dân nói rồi cúi mặt nhìn xuống.

Thể Ngọc nói:

- Mạc ca ca... Muội muốn nhờ ca ca một chuyện.

- Thể Ngọc định nhờ huynh chuyện gì?

Nàng ngáp ngừng một lúc rồi nói:

- Thể Ngọc muốn rời khỏi Minh Thần cung một chuyến.

- Muội định rời khỏi Minh Thần cung ư?

Nàng gật đầu.

Mạc Dân hỏi:

- Muội định đi đâu?

Nàng im lặng không đáp lời họ Mạc.

Mạc Dân nhìn nàng, đôi chân mày bất giác nhíu hằn lại.

Y gần giọng hỏi:

- Phải muội định... đi tìm Trương Quảng.

Thể Ngọc nhìn gã rồi gật đầu.

- Muội linh cảm huynh ấy đang gặp điều bất lành.

Mạc Dân lắc đầu:

- Chỉ linh cảm thôi...mà muội đã lo âu như vậy rồi. Nếu như huynh gặp điều bất trắc thì sao? Thể Ngọc có lo lắng cho Mạc huynh như vậy không?

Nàng nhìn gã gật đầu.

- Trương ca ca khác. Mạc ca ca gặp bất trắc tất nhiên Thể Ngọc không bỏ rơi huynh đâu... Nhưng trong mắt muội Mạc huynh chỉ là bào huynh của muội mà thôi.

Thể Ngọc nắm tay Mạc Dân:

- Mạc ca... Hãy giúp muội rời khỏi Minh Thần cung một thời gian.

Mạc Dân bối rối.

Y lưỡng lự rồi nói:

- Chuyện này để ta hỏi với cung chủ.

Thể Ngọc buông tay gã:

- Cầu xin mẹ không được, Thể Ngọc mới nhờ đến huynh... Huynh lại đi thỉnh ý của mẫu thân thì chẳng còn cơ hội cho muội rồi.

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nếu như huynh muốn chiếm được tình của muội ít ra huynh phải giúp Thể Ngọc này... Muốn gì thì Thể Ngọc cũng phải gặp Trương ca ca để nói với huynh ấy một lời từ biệt chứ... Hay ngay cả chuyện đó huynh cũng không giúp được Thể Ngọc?

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Thế Ngọc... Huynh không muốn cãi lệnh cung chủ.

Nàng cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Ở trong Minh Thần cung này, muội chỉ còn có một mình huynh... Thế mà huynh cũng chẳng giúp được gì.

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Thế Ngọc...Đừng trách huynh.

Nàng nhìn gã lắc đầu:

- Không... Muội trách huynh đó.

Vẻ bối rối hiện ngay trên chân diện của Mạc Dân. Gã miễn cưỡng nói:

- Thế Ngọc... Thôi được rồi... Để huynh tìm cách giúp muội.

Thế Ngọc phẫn khích nhìn gã:

- Mạc huynh giúp muội ư?

Mạc Dân gượng cười gật đầu:

- Huynh sẽ tìm cách giúp muội rời Minh Thần cung,... Nhưng huynh không hứa chắc có được hay không.

- Huynh hứa với Thế Ngọc là được rồi... Dù sao Mạc ca ca cũng là Tổng đàn chủ của Minh Thần cung kia mà.

Mạc Dân buông tiếng thở dài nghe thật ảo não:

- Nếu không có chuyện gì nữa huynh đi đây.

Nàng nhìn gã mỉm cười gật đầu.

Mạc Dân miễn cưỡng bỏ đi, trong khi Thế Ngọc hờn hờ nhìn lại hòn giả sơn.

Nàng suy nghĩ đến lúc tao ngộ với Trương Quảng mà buột miệng nói: "Trương ca ca... Muội sắp gặp lại huynh rồi."

Thế Ngọc ngồi xuống vách hồ bán nguyệt. Nàng nhìn lên những tảng mây trôi bồng bềnh, tơ tưởng đến thời khắc được gặp lại Trương Quảng mà cảm thấy phẫn khích vô cùng. Sự miên man của nàng đưa nàng về kỷ niệm hôm nào, hai người ở trong cổ động mà sắc diện bất giác đỏ bừng tự thẹn với chính mình. Nàng đặt tay lên lai cánh mũi mà mơ hồ cảm nhận lại xúc cảm từ nụ hôn hôm nào Trương Quảng đã trao cho nàng.

Thế Ngọc mỉm cười một mình rồi nhắm nói:

- Ngộ quá... Đúng là ta đã yêu Trương ca ca thật rồi... Ta yêu chàng thật rồi...Không biết Trương huynh có yêu mình không nhỉ... Nếu gặp lại chàng nhứt định mình sẽ hỏi chàng điều này.

Thế Ngọc còn đang miên man suy nghĩ với những ý tưởng vớ vẩn của mình thì Mạc Dân quay lại.

Nàng vẫn thả hồn trôi theo những mơ mộng viển vông không biết Mạc Dân đến bên mình.

Mạc Dân nói:

- Thể ngọc...

Ngay cả tiếng nói của Mạc Dân thốt lên bên tai, Thể Ngọc cũng không nghe được. Tâm hồn nàng đang dõi theo những áng mây bồng bềnh trên bầu trời cao xanh mà hướng đến bóng dáng người tình Trương Quảng...

Mạc Dân gọi lại lần nữa:

- Thể Ngọc...

Lần này thì Thể Ngọc nghe được tiếng nói của gã nên giật mình. Nàng quay lại đối mặt với Mạc Dân trong bộ mặt vừa bẽn lễn, vừa thẹn thùng như thể sợ Mạc Dân đã phát hiện ra điều thầm kín trong đầu nàng.

Thể Ngọc nói:

- Mạc huynh...

- Thể Ngọc đang suy nghĩ gì vậy?

- Muội có suy nghĩ gì đâu.

Mạc Dân gượng cười nói:

- Huynh nghĩ muội đang thả hồn về với Trương Quảng.

Đôi lưỡng quyền của làng ứng hồng e thẹn.

- Muội không mơ mộng như vậy đâu.

Mạc Dân nói:

- Ý nguyện của muội đã được Mạc huynh chu toàn. Mạc huynh đã xin với cung chủ để muội rời Minh Thần cung.

Thể Ngọc quá ư phần khích reo lên:

- Huynh nói thật chứ... Mẫu thân đã cho muội rời Minh Thần cung.

Nàng chớp lấy vai Mạc Dân:

- Huynh không nói gạt muội đấy chứ?

Mạc Dân gạt đầu:

- Không đâu... Huynh đã xin với người... Nhưng muội không đi một mình... mà đi cùng với huynh...

Thể Ngọc dãn tay gã:

- Cũng được... Thế muội và huynh đi ngay bây giờ chứ?

- Muội chưa chuẩn bị hành lý mà sao gấp như vậy.

- Muội sẽ về biệt lâu chuẩn bị hành lý để sớm lên đường.

Mạc Dân buông tiếng thở dài hỏi:

- Thật ra Thể Ngọc muội muốn gặp Trương Quảng lắm sao?

Nàng nhìn gã một lúc rồi gạt đầu:

- Muội có linh cảm huynh ấy đang gặp chuyện bất trắc chẳng lành nên rất muốn gặp.

- Nhiều khi chính muội sẽ đem sự bất trắc đến cho y đó.

Nàng tròn mắt nhìn gã:

- Sao huynh lại nói vậy?

- Trên đường đi... Huynh sẽ nói với muội. Huynh chờ muội tại Tử môn

Thế Ngọc gật đầu:

- Muội về chuẩn bị hành lý ngay đây để đến Tử môn gặp huynh.

Nàng nói rồi hồi hả nhảy bước đi.

Những bước chân của nàng tựa như những bước chân sáo vừa hồi hả vừa nhún nhảy trông thật khẩn trương và hồn nhiên.

Mạc Dân nhìn theo Thế Ngọc nghĩ thầm:

"Ngọc muội... Lần này gặp Trương Quảng chính tay Mạc Dân sẽ lấy mạng hắn... Muội đâu thể nào ngờ được Trương Quảng kia lại là kẻ gian trá... Y đã giấu thân phận của mình. Muội đâu biết được rằng gã là Du Thiếu Báo... kẻ thù bất đội trời chung của Minh thần cung."

Nghĩ đến đó Mạc Dân bất giác buông tiếng thở dài. Y nhắm nói:

- Mạc huynh biết muội sẽ buồn lắm nhưng ta đã nhận mệnh của cung chủ để giết hắn rồi. Thời gian sẽ khiến muội nguôi ngoai và quên tiểu tử Trương Quảng. Mạc huynh mong muội sẽ sớm quên hắn. Sớm quên Du Thiếu Báo.

-- o O o --

Hết Quyển 7